

BİNBİR ROMAN

Cilt: 3 - Sayı: 68 - 25 Kuruş

31 - Ağustos - Çarşamba - 1949

ASKIN
ZAFERİ

14/1

Bu sırada dağda Sibilla
çok sinirliydi

Mühim bir
teşebbüs demiş-
ti.. Ya geri dön-
mezse.. Kalbim
nasıl çarpi-
yor

HEY! KİMSİN SEN?
NEREDEN GELİYORSUN?
YÜZBAŞI SULLIVANDAN
HABER VARMI?

YÜZBAŞI YAKALANDI
İNDRIYE GİDİYORUM.

HABER ASİLER ARASINDA NEYFAN

İNDRI SULLIVAN'I
KURTARMALIYIZ KUP-
TALAYA GÖTÜRMEYEN
ELLERİNDEN ALMA-
LIYIZ.. BEN DE GE-
LECEĞİM.

DOĞURDU.
SEN DE
ONU ÇOK
MUSE-
VİYOR-
SUN?

Bu beklenmedik
sual Sibillayı
şaşırttı.

ALLAHIM.. ADAMIN
HAKKI VAR.. BENİ ÇAR-
PIŞMAĞA ZORLUYAN
KUWET NE ACABA?

YAKALANDI MI? AH!..
İÇİME DOĞMUŞTU BE-
NİM.. BENİ DE İNDRI'
NİN YANINA GÖTÜR-
POL'Ü KURTARMA-
MIZ LÂZIM

ÖYLEYSE ATLAYIN
ATIMIN TERKİSİNE

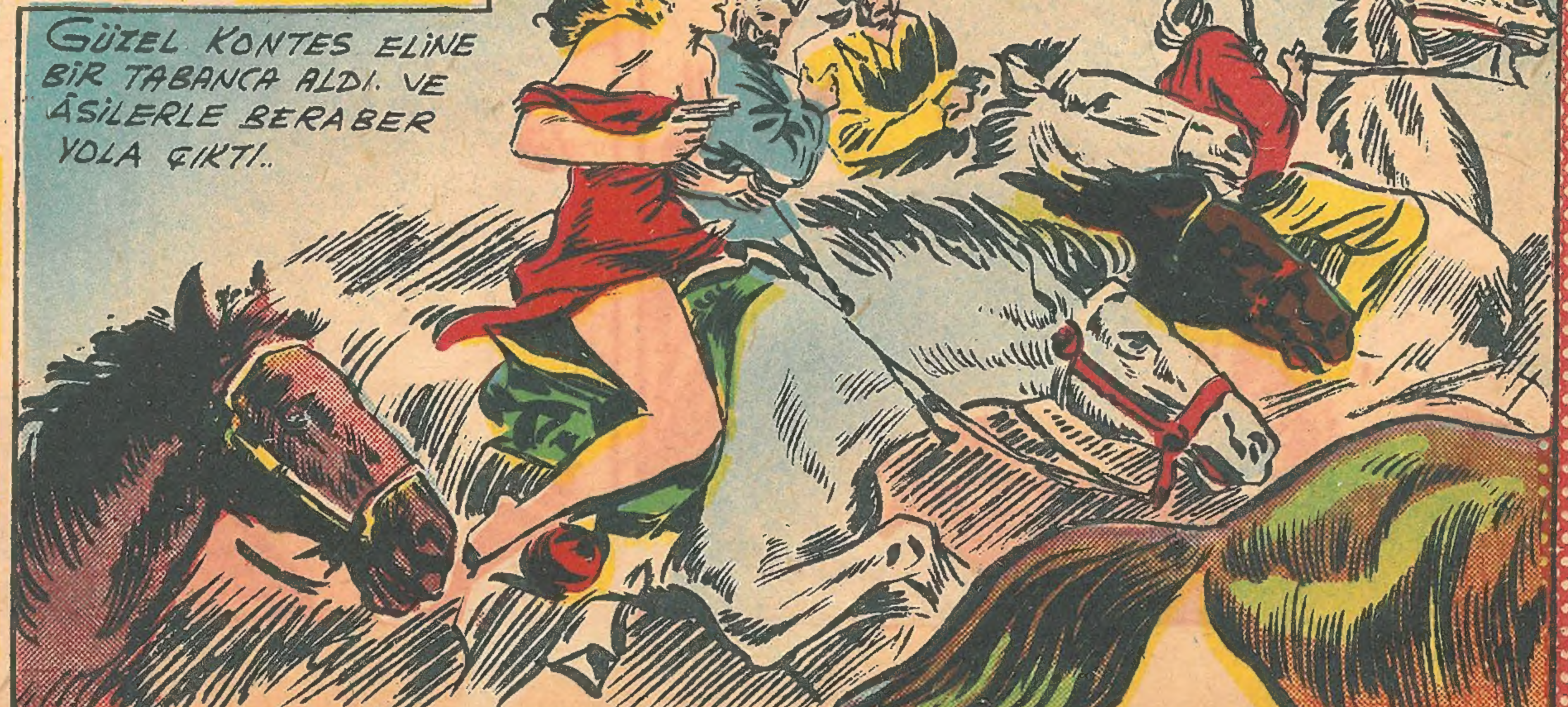
HAVA KARARMADAN
ÖNCE ORAYA YETİŞ-
MELİYİZ..

ONU SEVİYDÜM.. HEM DE ÇIL-
GINCA.. BUNU ŞİMDİ ANLADIM.. O
GİDERKEN DEMEK BUNUN İÇİN
AĞLADIM.?

68/1

GÜZEL KONTES ELİNE
BİR TABANCA ALDI. VE
ASİLERLE BERABER
YOLA ÇIKTI..

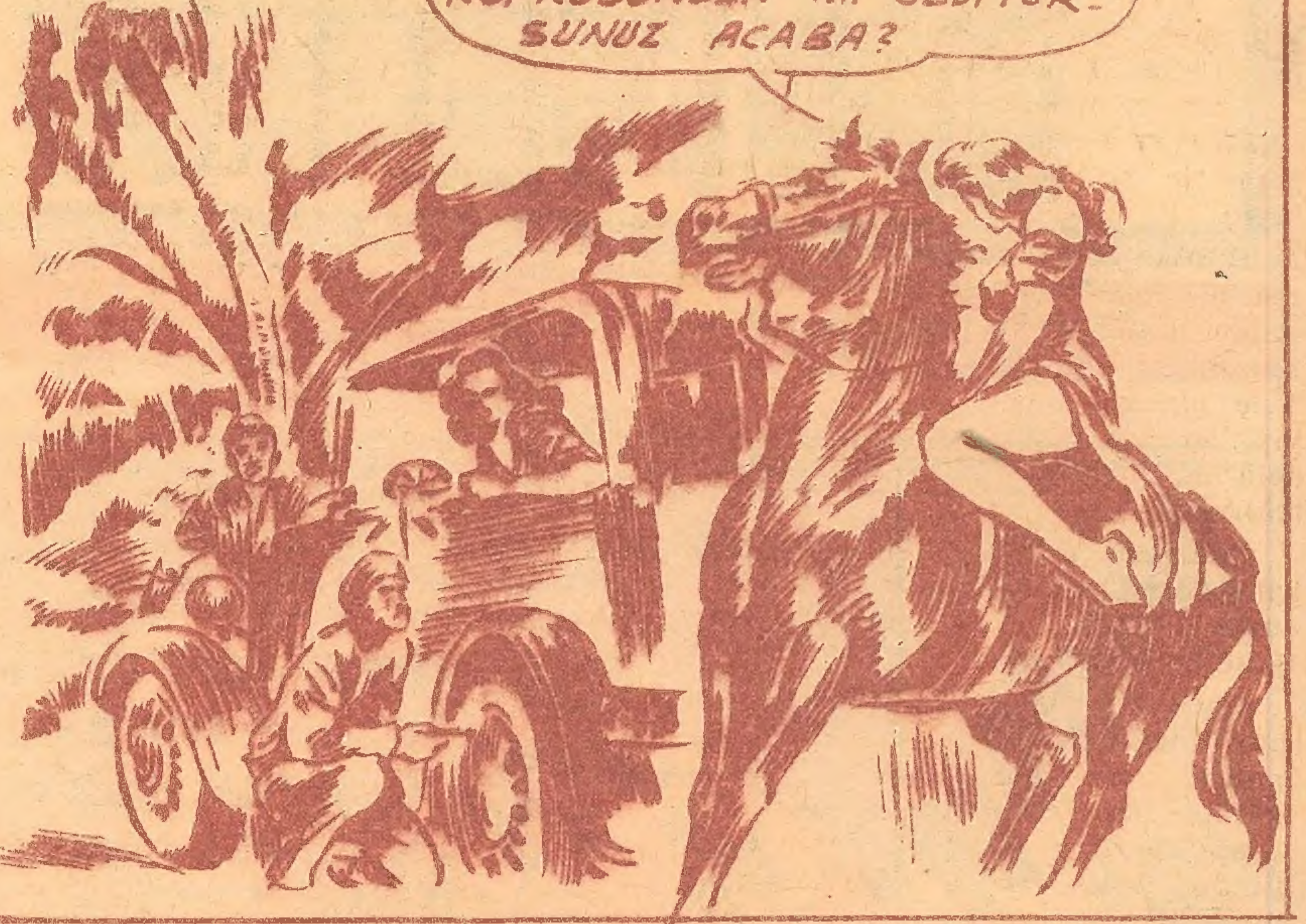
ONU KURTARIR KURTARMAZ
DERHAL UZAKLAŞIN.. HENÜZ
KATI NETİCE ZAMANI GEL-
MEDİ. BRAHMA YARDIM-
CINIZ OLSUN

14/2

YOLDA SIBILLA ESKİ BİR FORD GÖRDÜ
MALUMAT ALMAK İÇİN DURUP KONUŞTU.

AFFEDERSİNİZ KUPTALA
KÖPRÜSÜNDEN Mİ GELİYOR-
SUNUZ ACABA?

HAYDİ
SİDELMİM
ÇOCUK-
LAR..
BUNLAR.
DAN BİR
ŞEY ÖĞ-
RENEME-
YİZ..

HELENİN İÇİNE BİR KURT DÜŞTÜ. ADAM-
LARINDAN BİRİNE SORDU.

KİMİ ARIYOR-
SUNUZ? MİSTER
SULLIVANI MI?

EVET KUP-
TALA KÖPRÜ
SÜNDE YA-
KALANMIŞ.

SİBİLLA BİRDEN DURDU
GÖZLERİ BÜYÜDÜ.

MİS HELEN!.. SİZ HA?

KONTES!

NEDEN BU KA-
DAR HEYECANLI
NE İSTİYOR? KİMİ
ARIYOR?

KIZIM ŞU HAYDUTLA
İLGİLENMEKTEN
NE ZAMAN VAZ
GEÇEYERSİN?

HEP KABAHAAT ŞU
LÂSTİKTE... PATLA-
MAMIŞ OLSAYDI ÇOK
TAN KİNGPURDA OLA-
CARTIK ŞİMDİ.

HELEN ÜRPERDİ..
DEMİK POL TEHLİ-
KEDEYDİ?

SİBİLLA DA ONU SEVİ-
YOR.. YOKSA Ondan
BÖYLE BİR HAREKET
BEKLENMEZDİ.. YA ONU
O KURTARIRSA.. BEN
DAHA ÖNCE DAVRANMA-
LIYIM.

BİR AT TA O BULABİLSE... FAKAT
OLMAYINCA...

BABA BAK KİNGA PINARI.. ŞURADA
BİR İKİ LORMA YESEK NASIL OLUR?

MÜKEMMEL BİR
FİKİR! BENİM DE
KARNİM ACIRMIŞ..
TI ZATEN..

68/2

ARKA
SI
VAR

Yüksek Ökçeler

Nakleden: Mustafa RONA

Peggy için «Güzel kızdır!» derlerdi. Bu yüzden sık sık evlenme tekliflerine maruz kalıyordu. Büyük bir lokantada çalıştığından ona yaklaşmak da gayet kolaydı.

Bütün kızlar gibi Peggy de daima sık giyinmek sevdasında olduğu halde maalesef buna pek imkân bulamıyor ve lokanta nizamnamesine uyarak beyaz bir gömlek giyip, saçlarını da beniş bir kordelâ ile toplamak mecburiyetinde kalıyordu.

Sadece ayakkabılarını istediği gibi seğmekte serbestti ve bu hususta karar vermek için de günlerce düşünüp dururdu.

Çalıştığı yerde tek başına yamm düzüne masaya servis yapmakla vazifelendirildiği için sabahdan akşama kadar mutfakla salon arasında mekik dokuyarak günde, belki, yirmi kilometre yol yürürdü.

Fakat bol bol bahşis alarak bu zahmetinin mükâfatını da görüyordu. İçeri giren kimseler daima kendilerine Peggy'nin hizmet edebileceği masalara otururlardı ve öteki tembel kızlar işsizlikten sinnek avlarlarken onun müşterisiz kaldığı hiç görülmezdi.

Tabakları taşıırken fena halde yorularak güçlükle yürür ve gün sona erip de işi bitince zavallı ayakları çayır çayır yanardı.

Peggy'nin derdi de buydu işte.

Biçimli bacaklarını ve zarif bileklerini bütün güzelliğiyle teşhir etmek için büyük ve yüksek ökçeli ayakkapları mı giymeliydi? Yoksa rahatını düşünüp bol ve çirkin sandallar viyerek, sıklaşabilmesi için kendisine verilmiş olan bu biricik fırsatı da mı tepmeliydi?

Nihayet karar verdi ve topukları gayet yüksek bir çift dekolte ayakkabı satın aldı.

Peggy sadece lokantada yorulmakla kalmıyordu. Çünkü gençti ve akranları gibi eğlenceyi severdi. Onun yaşında ve vaziyetinde olan kızlar için ise eğlenmek demek «Sokağa çıkmak» demekti. Peggy'de böylece her gece bir yere davete gidiyordu.

Buna rağmen onun zevki bir noktada arkadaşlarınınkinden ayrılıyordu.

Toplantılarda bulunan delikanlıların hemen hepsi Peggy ile dans etmek isterler, ve bazan da yanlış bir adım atıp, kızcağızın ılık bir suyun içinde dinlenmek ihtiyacıyla âdeta bar bar bağırıp feci bir şekilde sızlayan ayaklarının ucuna, vücutlerinin bütün ağırlığı ile basarlardı.

Pistte bir iki defa dolaşmakla iktifa etselerdi Peggy buna da razı olacaktı. Fakat ne gezer.. Hepsi sanki ne kuvvetli erkekler olduklarını böyle yapmakla isbat edeceklermiş gibi hiç bir Fokstro-tu, Kongayı, yahut Sambayı kaçırmadan, solukları kesilinceye kadar dönüp dururlar ve yorulmalar bile bunu belli etmeyi bir şeref-sizlik addederek terütaze görünmeye çalışırlardı.

Halbuki Peggy sinemaya gittiği zaman kendisini öyle rahat hissediyor ve orada öyle güzel dinleniyordu ki bilseniz.. Hattâ bu yüzden yanındaki erkek arkadaşın yapacağı taşkınlıkları bile gözüne alırdı. Fakat akşamları Peggy'yi davet edenler -ki bunlar ekseriya müşteri-ydi - onun bütün vücudunu kollarının arasına almayı, bir sinema köşesinde elele oturmaya daima tercih ederek mutlaka dansedebilecekleri bir yere gitmek hususunda ısrar ederlerdi.

Bazan özür diliyerek bu çeşit teklifleri kabul etmez ve doğruca evine gidip yapayalnız yaşadığı mütevazı odaya çekilir, bir yandan ayaklarını dinlendirirken bir yandan da canının istediği gibi eğlenebileceği günleri tahayyül ederdi. Topallıya topallıya yürüyüp yatağına girince de eline bir polis romanı alır ve erkeklerin kendisini neçin daima Jitter-bug gürültüleri arasına götürmek istediklerine bir türlü akıl erdiremiyerek uyuyakalırdı.

Arasıra bu canını fena halde yakan güzel ayakkabılardan vazgeçip, lokantadaki öbür kızlar gibi şeyler giymeyi düşündüğü de olur, fakat sonra gene bundan cayardı. Çünkü zarafetin bu yegâne alâmetinden de ayrılırsa hâli ne olurdu sonra?

Danslı eğlencelere bir müddet için veda etti Fakat işini bırakmayı aklından bile geçirmiyordu. Zira oradaki kızların hepsinden daha cazipti ve kazancı da yolundaydı.

Günün birinde bir çok hatırı sayılır evlenme tekliflerini reddetmiş olan Peggy'nin sol elinin dördüncü parmağında bir yüzüğün parıldadığını gören arkadaşları hemen başına üşüştüler.

«Nişanlandın mı?»

Evet nişanlanmıştı. Üzeri elmaslarla süslü ince yüzüğe hepsi tekrar tekrar baktılar.

«Biz tanıyor muyuz?»

«Hayır, buraya hiç gelmedi. Ki-l'sede tanıştık..»

— Kazancı, yerinde mi bari?

«Pek değil. Bir müddet daha çalışmak mecburiyetindeyim. Bir bahriyeli, İwo Jima'da yaralanıp tedavi için buraya gönderilmiş..»

«Bir kahraman desene..»

«Öyle olmadığını söylüyor ama, ben de sizin gibi düşünüyorum..»

«Yakışıklı mı..»

«Epeyce.. Uzun boylu, esmer bir adam. Bıyıkları da Clark Gable vari..»

«Mutlaka âşık olmuştundur in-sallah mes'ut bir hayat sürersiniz.

«Ona ne şüphe?. Yalnız bir bacağı var çünkü...»

Becler

Onun vücudünü kollarının arasına almayı herşeye..

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası.

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

O nu gören Cim, — "Hay Allah cezanı vermesin Bili nerelere karıştın?" diye bağırdı. "Bütün Limasito üç gün üç gecedir seni soruyor!" Sonra yabancıyı hatırladı. "Bak Mr. Nort seni arıyor. Avukatmış. Sana söyleyeceği varmış."

Bili ciddi ciddi adamın elini sıkı. "Hoş geldiniz, Mr. Nort."

— "Hoş bulduk, kızım. Seni bulduğuma pek sevindim. Zira ne zamandır seni arıyorum."

Bili'nin gözleri hayretten iri iri açıldı. "Yani buraya kadar sırf - beni görmek için mi geldiniz?"

Adam gülümsedi. "Seni aramağa başlayalı iki seneden fazla oluyor, kızım. Sana soracağım bazı şeyler ver. Sabrını kaybetmeden cevap vermeğe çalış. Çünkü senin iyiliğin mevzuubahis. Mr. Bagot, burada rahatsız edilmeden konuşabilir miyiz? Yok yok, gitmeyin! Madem ki siz Mr. — şey, Centilmen Ceof'un vekilisiniz, bu genç hanımın da hamisi ve vasisi sayılırsınız. Onun için burada mevcut bulunmanız şart, hattâ elzem."

Bu yüksek lâfları bukadar kolaylıkla birbirini arkasına sıralıyabilen yabancı Cim Bogat'a epeyi tesir etmişti. Kısaca,

— "Konuşun, dinliyorum," dedi.

Bili, "Bu bana vereceğiniz haberin babamla alakası var mı?" diye sordu.

Avukat, "Kısmen çocuğum," diye cevap verdi. "Ama asıl mesele sende, sende ve ailende." Cebinden

Aşk ve Macera Romanı: 8

nım olduğundan eminim. Annen hakkında birşeyler biliyor musun?"

— "Babam onun çok eskiden öldüğünü söylerdi. Ben onu hiç hatırlamıyorum. Yalnız —" Mason Nort, "Yalnız ne?" diye onu teşvik etti "Hatırlamaya çalış."

— "Hatırlanacak bir şey değil. Yalnız bana öyle geliyor ki — ben çok küçükken biri vardı. Daima şarkı söylerdi. Hele bir şarkı vardı. Şimdi duysam mutlaka tanırım — ama bulup çıkaramıyorum."

Avukat, "Aha!" diyerek öksürdü. "Artık hiç bir şüphem kalmadı. Şimdi, kızım ve siz, Mr. Bagot, beni iyi dinleyin. Size bir hikâye anlatacağım. Eski bir hikâye, ama sabırlı olup beni dinlemenizi rica ederim zira çok mühimdir."

"Bundan yirmi sene kadar evvel New York'da Gayl Moris isminde çok zengin ve meşhur bir tüccar vardı. Bu ismi hiç duydunuz mu?"

Bili de Cim de hayır der gibi başlarını salladılar. Avukat sözüne

hareketini hiç affedemiyordu. Öğlunu dize getirmek ve rezalet addettiği izdivacı bozmak için elinden geleni yapıyordu. Ama o nekadardı inatsa oğlu da okadar inattı.

"Nihayet karısını alarak New York'tan ayrıldı, garba gitti. Lâkin Gayl Moris'in kini oralarda da genç karı kocanın peşini bırakmadı. Hiç bir yerde iş bulamıyorlardı. İsimlerini değiştirerek oradan oradan oraya dolaşmağa başladılar. Ama Ralf Moris böyle hayata dayanacak adam değildi. Bulabildiği işler de ağır, açık hava işleriydi. Onun için hiç bir yerde fazla duramıyorlardı."

"Nihayet gel zaman git zaman Nevada'daki Topaz Galç'a geldiler. Ralf burada Altın damar madeninde bekçilik yapmağa başladı. Karı kocanın bir de küçük kızları oldu. Adını Vilâ koydular."

Bili birden irkildi. Dudakları hafifçe aralandı. Fakat bir şey söylemedi. Cim Bagot da hiç sesini çıkarmadan gözlerini, kulaklarını

dirmeye başladı."

Adamakıllı afallamış olan Bili, "Öyleyse ben - ben," diye kekeleydi. "Yani ben şimdi —"

— "Yani sen şimdi Vilâ Moris'in!"

Cim Bagot, "Vay canına!" diyerek elini alnından geçirdi. Salonda bir müddet sessizlik hüküm sürdü. Bili bir rüyada gibiydi. Yüzü kızarmış ve gözleri dalmıştı. Nihayet kat'i karar verenlerin tavrıyla avukata döndü.

— "Eğer ben sizin söylediğiniz şahıssam kaç yaşındayım?"

— "On dokuz. Önümüzdeki Ocak ayının altısında yirmi yaşına basacaksın."

Bili derin bir nefes aldı.

— "Pek âlâ! Şimdi de beni arayıp bulmak zahmetine niçin katlandığınızı söyler misiniz Mr. Nort?"

— "Deden Gayl Moris oğluna uzun zaman kin besledi. Fakat en nihayet ihtiyarlayınca pişmanlık getirdi. Oğlu ve geliniyle barışmak istedi. Beş sene evvel bana oğlunu bulmamı söyledi."

"Aradan bunca sene geçtiği için bu kolay bir şey olmadı. Ama üç sene içinde Ralf Moris'in ölümünü ve çocuğun Centilmen Ceof ismiyle anılan bir kumarhane sahibi tarafından evlât edinildiğini tesbit ettik."

"Centilmen Ceof'u aramağa başlayacağımız sırada Gayl Moris ansızın öldü. Vasiyetnamesinde torununu bulana büyük bir ikramiye bıraktı. Fakat bu araştırmanın gizli, sessiz sadasız yapılmasını arzu etti. Torununun bir kumarbaz tarafından büyütüldüğünü herkese yaymak istemiyordu. Sonra servetinin yüzde doksanını da küçük Vilâ'ya bıraktı. Yalnız bir tek şartla: Vilâ babasının New York'taki kuzininin yanına yerleşek. Bu, Mr. Gayl Moris'in evvelce de bahsetmiş olduğum yeğeni, babanın amca kızıdır. Adı Mrs. Ripley Halsted. Çocuğu iyi terbiye edip yetiştirmesi için Mr. Moris Mrs. Halsted'e epeyi bir para bıraktı. Zaten o da senin bulunmanı çok istiyordu. Çok talihli bir hanımsın, kızım. Tebrik ederim."

Bili ciddi bir tavırla, "Eksik olmayın, Mr. Nort," dedi. "Beni aramak için okadar zahmet ettiniz. Bana hakikati söylemek için ta buralara kadar geldiniz."

Avukatın ağzı kulaklarına varıyordu. "Hiçbir şey değil, azizim Mis Moris! Vazifem bu benim. İş bu kadar hayırlı bir neticeye bağlayabildiğime ve senin gibi bir kıza faydalı olabildiğime nekadardır sevinsem azdır."

— "İnanamıyorum! Sanki o bahsettiğiniz kız ben değilmişim de bir başkasıymış gibi geliyor! Mr. Nort eğer rüya görmüyorsam, bu konuştuklarınız şahiden doğrudur —"

Avukat gülümsüyerek, "Evet?" diye sordu.

— "Bukadar zahmetleriniz boşa çıkmış olacak, Mr. Nort."

— "Maalesef - anlamıyorum."

— "Gayet basit, Mr. Nort. Centilmen Ceof'un Bili'si, Mis Vilâ Moris olmayı reddediyor! O fena kalpli ihtiyar şeytanın parasına elimi sürmekten öğrenirim, anlıyor musunuz? Eğer anlattığınız o iki genç şahiden benim annem babam - sa Gayl Moris annemle babamın kaatili sayılır. Onları soğuk kanlılıkla vurup öldürseydi ölümleinden ancak bukadar mes'ul olabilirdi! Evinden kovup beş parasız bırakmakta belki haklıydı. Ama onlara hayat hakkı bırakmamak! Alınlarının teriyle ekmek parası kazanmalarına da mani olmak! Buna Mavi Zar'ın lisanında düpedüz kalleslik denir, Mr. Nort!"

— "Ama kızcağızım, bunların hepsi çok eskiden olmuş şeyler. (Devamı 14 üncü sayfada)

Cebinden bir demet kâğıtla bir dolma kalem çıkardı; «Şimdi suallere başlıyorum kızım!»

den bir demet kâğıtla bir dolma kalem çıkardı "Şimdi suallere başlıyorum. Kızım, hiç Topaz Galç diye bir yerden bahsedildiğini duydun mu?"

— "Evet. Ben küçükken babamla beraber oradaydık. Büyük bir yangın oldu. Yangını hayâl meyâl hatırlıyorum. Zannedersem yangından hemen sonra oradan ayrıldık."

— "Ya oradan nereye gittiniz?" Avukat Bili'nin verdiği cevapları acele acele kaydediyor, kız da hayretle bir onun yüzüne bir de kâğıda bakıyordu.

— "Muayyen bir yerde oturmadık. Ordan oraya gezdik. Birçok yerler hatırlıyorum, ama isimlerini bilmem. Maden kampları, sığır çiftlikleri filân. Sonra ilk kuyular açıldığı zaman buraya geldik. Babam Mavi Zar'ı kurdu —" Babam derken kızın sesi titremiş ve gözleri dolmuştu.

Avukat, "Yeter kızım," dedi. "İcaberde teferruata sonra gireriz. Ama ben senin aradığımız ha-

devam etti.

— "Gayl Moris pek zengin, pek kudretli bir adamdı. Piyasanın kırallarından biriydi. Karısı ölmüştü. Dünyada bir oğlu Ralf, bir de bir yeğeni vardı. Hikâyemizin geçtiği sırada Ralf genç bir adamdı — tahsilini yeni bitirmişti. Sınıf bakımından kendine münasip olmıyan bir — hanımla sevişti. İşin doğrusu bu kız bir müzikholda şarkı söylüyor ve dans ediyordu. Yanlış anlamayın, kadın gayet namuslu, temiz bir hanımdı. Fakat ne de olsa sosyetenin değildi. Onun için Gayl Moris oğlunun bu kıza sevmesini hiç doğru bulmadı. Kızın ismi Violet Eşton'du." Sual sorar gibi durakladı, fakat Bili hiç sesini çıkarmayınca sözüne devam etti:

— "Genç Ralf Moris her şeye rağmen Violet Eşton'u aldı. Babada onu reddetti. Çocuğun ne parası, ne de mesleği vardı. İş bulmak için nereye baş vursa babası hemen haber alıyor ve işe mani oluyordu. Tek oğlunun bu

dört açmış dinliyordu.

— "Çocuk iki yaşındayken Ralf Moris öldü. Uzun zamandır hasta yattığı için ellerindeki üç beş kuruş da bitmişti. Yalnız ve çaresiz kalan anne çocuğuna bakabilmek için eski mesleğine döndü ve Ceyk'in Salonu diye anılan müzikhol'de dansedip şarkı söylemeğe başladı."

"İki sene sonra müzikhol yandı ve Violet Eşton Moris bu faciaya kurban gitti. Tam manâsiyle iyi, namuslu ve dürüst bir kadın olduğu için bütün kasabayı kendine bağlamıştı. Hele küçük Vilâ herkesin sevgilisiydi. Annesi ölünce kasabada kumarhane işleten Centilmen isimli bir şahıs onu himayesine aldı. Küçük maden kasabasında çocuğa bakacak doğru dürüst kadın yoktu. Centilmen Ceof da Vilâ'ya pek bağlıydı."

"Böylece - gerisini tahmin edemiyor musunuz? Centilmen Ceof Vilâ'yı gayriresmî bir şekilde evlât edindi ve ondan sonra yanında gez-

ÇAPKIN Profesör

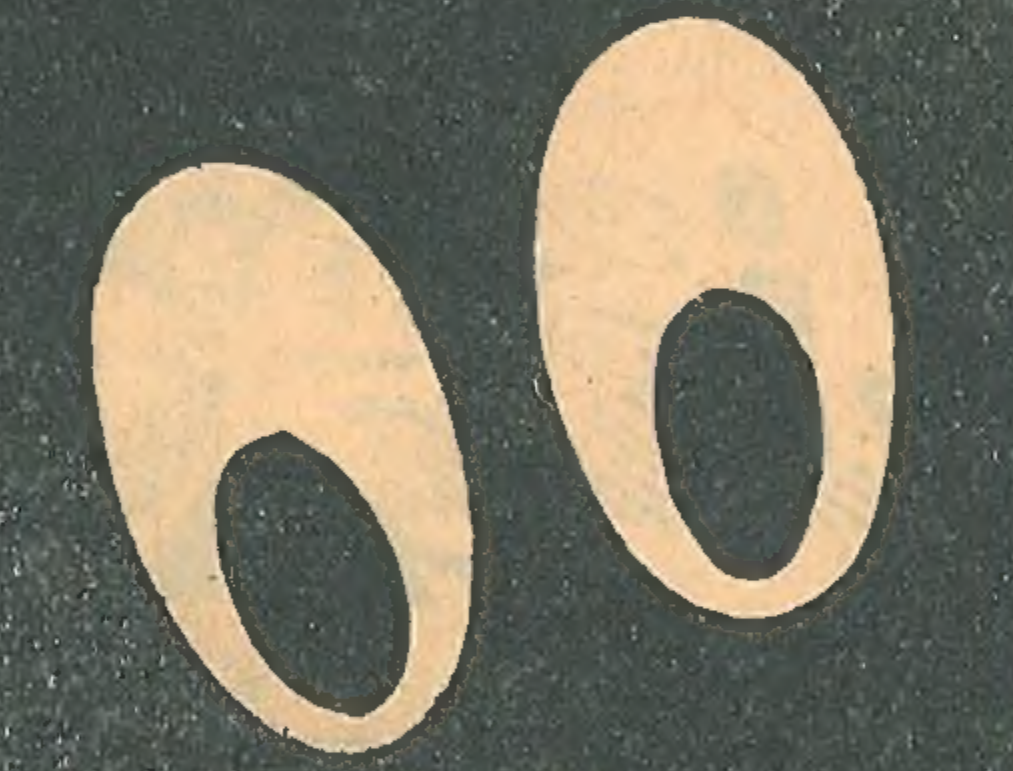
Nakleden
Serap DERMAN

Madam Catoche daha kocası sözünü bitirmeden, «Hayır, olmaz» dedi ve bu suretle mesele kapanmış oldu.

Madam Catoche enerjik, eli ma-salı tipten bir kadındı. Evlenir evlenmez dizginleri eline almış ve onları bir daha elinden bırakmamıştı. Otuz senedenberi evliydi. Bu müddet zarfında kocası muti bir çocuk gibi Madamın sözünden dışarı çıkmamış, sabah akşam «Evet!» demeğe alışmıştı. Madam Catoche aynı zamanda çok da titiz bir kadındı. Kocasına günde bir tek sigaradan fazla içirtmezdi. Onu da salonda içmemek şartıyla... Sokak kapısının eşikinden içeriye ancak ayağına işlemeli terliklerini geçirdikten sonra girebilirdi.

O akşam Mösyö Catoche bir ahbabına davetli olduğunu söyle-yince kıyamet koptu. Bu gibi da-vetlere gitmeğe ne lüzum vardı? Artık yaşlanmışlardı. Böyle yerler-de işleri neydi? Her akşam mun-tazaman dokuzu çeyrek geçe ya-tarlardı. Programlarını ne diye alt üst edeceklerdi?

Mösyö Distache'ın profesörü davet etmesinin sebebi şuydu:

Şimdiye kadar
görmediğiniz
güzellikte bir
mecmua

HAFTA

Profesör, M. Distache'ın oğlu nun matematik hocasıydı. Yaşlı, ağır başlı profesör oğluna nasi-hatlerde bulunacaktı. Zira çapkın oğlan gönlünü bu sefer de bir bar artistine kaptırmıştı. Mösyö Dis-tache yüksek bir mevkie sahipti. Eğer profesör, oğlanı yola getire-bilirse belki de Mösyö Distache vasıtasıyla daha iyi bir iş bulabi-lirdi. Bu yüzden ki profesör, ömründe ilk defa olarak karısına ayak directti ve davete gitmeye ka-rar verdi. Madam Catoche da ni-hayet razı oldu. Kocasının gecenin geç vakitlerine kadar ne idiği belli olmiyan kimselerle, açık saçık tuvaletli kadınlarla beraber otura-cak, hasbıhal edecekti...

Ve bunlar bayanın aklına geldik-çe fena halde sinirleniyordu. İşin ucunda kocasına daha kazançlı bir iş bulma ihtimali olmasa, yine de yanaşmazdı ya...

Profesör o akşam dolaptan, gençliğinden kalma lâcivert elbise-lerini çıkarıp fırçaladı. Bazı yerle-rini güve yemişti. Ama dikkatli davranırsa bu yerler belli olmazdı. Ayakkabılarını da boyatmayı u-nutmadı. Giyindi. Kuşandı. Mösyö Distache'ın evinin yolunu tuttu.

O gece hakikaten pek güzel eğ-lendi. Hattâ sabaha karşı evine başı hafif dumanlı döndü. Haya-tından pek memnundu. Bunca se-ne ne diye kapanıp insanlarla alâ-kasını kestiğini bir türlü aklı al-mıyordu. O akşam, oğluna bir gü-zel nasihat etmişti. Bir ara Mösyö Distache, lâfı profesörün maaşına getirerek bir çaresine bakacağını da vadetmişti. Profesör pür ne-se kadehleri yuvarlıyordu. Ama hani kendisi de bu haline şaşmı-yan değildi. Acemi çocuklar gibi ne yapacağını ne konuşacağını bi-lemiyecğini sanmıştı. Halbuki muhite çarçabuk alışveriş. Daha sonra şarap ta tesirini gösterdi. Profesörün etrafını almışlar, an-lattığı gençlik hatıralarını zevkle dinliyorlardı. Eski ve bilinen nü-k-teler de olsa, hiç değilse onları ye-rinde kullanmasını biliyordu. Ka-rısı onun bu halini görmeliydi. Evet karısı... Onu uyandırmadan ona, eve geldiği saati belli etmeden yatağı bulabilecek miydi?

Bunlar aklına geldikçe buz gibi terler döküyordu.

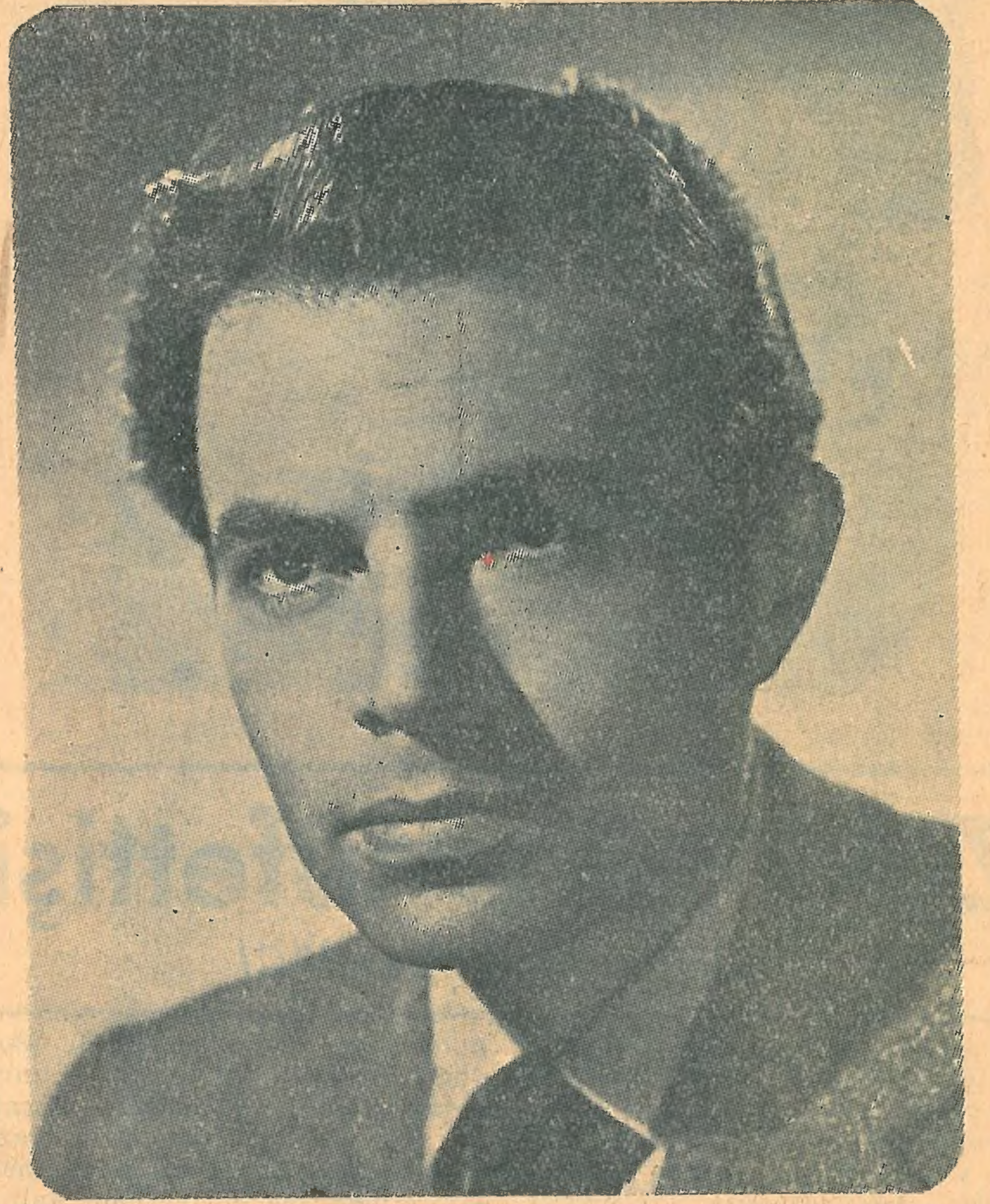
Fakat korktuğu başına gelme-di. Madam Catoche, gece saat iki-ye kadar kocasını beklemişti ama sonra uyuyakaldı. Profesör de ra-hat bir nefes aldı. Yatağa yattı, yorgunu başına çekti ve derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah profesör kahvaltı masasında karısına, Mösyö Dis-tache'ın verdiği sözden, oğluna et-tiği nasihatlerden bahsetti. Diğer şeyleri de şöyle bir anlatıp geçti. Madam Catoche ancak yarım ya-malak dinliyordu. O gün çamaşır günüydü. İş pek çoktu. Profesör karısının bu lâkayt hareketini gö-rünce yüreğinden bir taş düştü. Bütün mesele tahmin ettiğinden daha kolay hallolmuştu.

Acaba?...

Kahvaltıyı müteakip Madam Catoche yatak odasına girdi. Kir-li çamaşırları topladı. Sonra Pro-fesörün dolabın dışında asılı du-ran ceketini, pantolonunu aldı, fırçalamak için balkona çıktı.

SİNEMA

James Mason

Hayatı

İngilterede ve bizim memlekette en sevilen yıldızlardan biri olan James Mason İngilterenin Huddersfield şehrinde dün-yaya geldi. Cambridge Üniversitesinde tahsil gördü ve mi-marlık diploması aldı. Bununla beraber tiyatroya merak sardı ve ilk önce bir seyyar kumpanyaya intisap etti. Bir müddet taş-rada dolandıktan sonra nihayet Londra sahnesine geçti. Çabucak iler-ledi ve çok geçmeden birinci derecede rollerde oynamaya başladı.

Filmleri

Sinema aktörlüğüne merak saran Mason beyaz perdeye geçti. İki sene sonra senaryolar yazan Pamela Kellino ile tanıştı ve evlendi. James Mason'un haşin karak-teri az zamanda gözü çekti. Bilhassa the Man in Grey-Yılan Kadın filmiyle çok meşhur oldu. Bundan sonra daha ziyade haşin erkek tipleriyle şöhret saldı. Sihirli Eller gibi filmleriyle kendine birçok hayran topladı. Son seneler zarfında Amerikaya geçen James Mason orada Caught ve Madame Bovary filmlerini çevirdi.

Hususiyetleri

Hususî hayatında James Mason gayet neşeli ve samimidir. Fakat riyakârlığa hiç gelemmez. Düşün-düklerini açıkça söyleyiverir. Onun için de pek se-vilmez. Çok kültürlü ve entellektüel bir adamdır. Onun filmlerini seyretmek kadar konuşmasını dinlemek de başlı başına bir zevktir. Mason ile karısı Pamela Siyam cinsi kedilere meraklıdır-lar. Evlerinde beş altı kedi vardır.

Tam fırçalayacağı sırada ayakla-rının dibine pat diye bir zarf düş-tü. Yırtılan zarftan bir sürü fo-tograf dökülmesin mi? Madam Ca-toche'un gözleri fal taşı kadar açıldı. Aman yarabbi bunlar ne bi-çim fotoğraflardı... Poz poz kadın resimleri... Eğildi fotoğrafları yer-den kaldırdı. Bir tanesinin arka-sını çevirip baktı. Az daha düşüp bayılacaktı... Kargacık burgacık bir yazı ile: «Fena değil ama vü-cudu çok tombul» yazıyordu. Fo-tografları birer birer çevirip bak-tı her birinin arkasında buna ben-zer yazılar vardı. Her birinin al-tında. «Çok güzel bir kız. Ne yazık ki göğüslerini beğenmedim!» notu-nu görünce tepesi attı. Bir çığlık koparmasıyla fotoğrafları cebine soktuğu gibi kocasının bulunduğu odaya koşması bir oldu. Profesör olan bitenden habersiz keyifli ke-yifli gazete okuyordu. Madam Ca-toche kocasını omuzundan tuttuğu gibi sarsmağa başladı:

— Seni rezil çapkın seni! Bu resimleri nereden buldun? Cevap versene nereden buldun? Bu utan-maz karılar da kim? Cevap ver diyorum sana.

Profesör şaşırmıştı. Karısı ak-lını mı oynattı acaba, diye baktı. Ne oluyordu böyle?

Madam Catoche avazı çıktığı kadar bağırmağa devam ediyor-du:

— Susuyorsun değil mi? Habe-rin olsun seninle bir saniye daha bu evde kalamam. Ben gidiyorum. Mahkemede görüşürüz...

Dolabı açtı içinden bir bavul çıkardı. Sonra eşyalarını toplama-ğa başladı. Fakat bu arada çenesi de duruyor değildi. O kadar ba-ğırıyordu ki kocasına ağız açmaya fırsat kalmıyordu.

Tam bu esnada sokak kapısı hızlı hızlı vuruldu. Profesör gidip kapıyı açtı. Kapıda genç bir adam duruyordu:

(Arkası 14 üncü sayfada,

Zeki Polis Müfettişi

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Ferber yolun kenarındaki dik yarmadan aşağı indi ve bir müddet etrafına bakandıktan sonra, «Bowden» diye seslenip bekledi. Cevap yoktu.

Kaşlarını çatarak düşünmeye başladı. Yüzünde çok endişeli bir ifade vardı. Biraz önce golf topunu bulmak için yanından ayrılan arkadaşı Bowden, birdenbire ortadan kaybolmuştu. Bowden bu çeşit şakalar yapacak karakterde bir adam olmadığı gibi, Ferber'in de böyle şeylerden hoşlanmadığını gayet iyi bilirdi.

Ferber daha yüksek sesle tekrar haykırdı. Gene cevap alamayınca arkadaşının yola indiği noktaya doğru ilerledi ve birdenbire irkilerek olduğu yerde kaldı. Ayaklarının dibinde bir somun anahtarı duruyordu, onun yanbaşında da tozun içinde küçük gölcükler yapmış kan birikintileri vardı. Ellerini golf pantolonunun cebine sokan Ferber cidd bir tavırla bunları gözden geçirdi, buna rağmen halinden fazla telaşa düşüp heyecanlanmadığı da kolayca anlaşılıyordu. Bu gibi vaziyetlerde hâdiseyi sükûnetle muhakeme etmesini çok iyi bilirdi. Çünkü Scotland Yard'ın tanınmış detektifleri arasında, Ferber'in adı, başta sayılırdı.

Âdeti olduğu üzere bu Cumartesi günü de öğleden sonra Bowden'le beraber golf oynamak için şehir dışına çıkmıştı ve şimdi arkadaşları ortalarında yoktu.

Yerdeki somun anahtarının biraz ötesinde taze otomobil lâstığı izleri seçiliyordu. Ferber, Bowden topu aramak için uzaklaştıktan az sonra kulağına bir motör sesi çalındığını hemen hatırladı. Zavallı adamın başına bir şey gelmişti mutlaka. Anahtar, kan birikintileri, otomobilin orada durup sonra tekrar hareket ettiğini açıklayan bâriz tekerlek çizgileri ve tozlu yoldaki karışık ayak izleri hiç de hayıra alâmet işaretler değildi. Otomobildekilerden biri anahtarla Bowdenin başına vurmıştı. Sonra da adamcağızı palaspanıras içeriye takıp kaçırmış olacaktı.

Ferber piposunu doldurarak bir kaç nefes çekti. Bu otomobil herhalde çalınmış bir araba olmalıydı. İçinde de çalınmış kıymetli eşyalar

bulunması pek muhtemeldi. Bowden otomobilin içindeki çalınmış eşyayı tesadüfen görmüş olacaktı ve adamlar da onun boşboğazlık edeceğinden korkarak böyle hareket etmek mecburiyetinde kalmışlardı. Fakat ortada henüz Ferber'in ne olduğu anlayamadığı birşey daha vardı ki enerjik detektif onu da kısa bir zamanda maydana çıkacağından emindi. Kesin bir karara varmadan önce daima ağır, temkinli ve dikkatli davranırdı. Meseleyi aydınlatmak

men hemen hiç vâki değildi. Yere diz çökerek yanından hiç ayırmadığı şerit metreyi ve not defterini cebinden çıkardı, izler arasındaki mesafeleri tekrar tekrar ölçtü ve neticeleri defterine kaydetti. Anahtar ve onun biraz ötesindeki yağ damlaları, otomobilin frenlerinde bir bozukluk olduğuna alâmetti. Yol aldıkları istikamet de belliydi.

Tam o esnada virajı dönerek aynı yöne doğru ilerleyen bir diğer otomobilin sesini duyan Ferber, hemen yerinden fırlayıp elinin bir işaretile onu durdurdu ve şoför mahallindeki adama: «Scotland Yard'dan Müfettiş Ferber'im, dedi. Otomobilinize binmek istiyorum!» Sonra çabuk golf meydanına gidip çantalarını alarak geri döndü.

«Simdi, diye devam etti. Mühim bir yol kavuşağına gelinceye kadar arabayı ağır ağır sürün. Zira son zamanlarda geçirdiğim bir otomobil kazası sinirlerimi fena halde bozdu.»

Şoförün yanına oturdu ve öne doğru eğilerek zeki gözlerini, altlarından yavaşça kaymağa başlayan yola dikti. Önce hafif bir yokuş çıktılar, sonra oldukça yüksek bir tepeyi aşarak yarı mil kadar ilerlediler ve ana caddenin, bir klübe giden tâli bir kolla kiye ayrıldığı bir köşe başına geldiler.

Ferber arabayı durdurdu ve dışarı çıkıp noktada nöbet bekleyen polis memurunun yanına giderek kendisini tanıttı. «Dunlop marka lâstikleri olan büyük bir otomobilin peşindeyim, dedi. Frenleri biraz zor tutuyor... İçindekilerden biri de yaralı.»

Memur biraz düşündü ve «Son on dakika zarfında buradan sadece Daimler marka bir araba geçti, diye cevap verdi. Çok süratli gidiyorlardı, lâstiklerinin cinsine dikkat edemedim.»

«Rengi nasıldı?»
«Siyah.»
«Yeni miydi?»
«Oldukça. Herhalde kırk yedi modeliydi.»

hususunda hataya düştüğü de he-
«Mükemmel. Şimdi bana telefonunuzu gösterin.»

Kulübeye girerek bir numara çevirdi ve derhal talimat vermeye başladı:

«Siyah ve büyük bir Daimler otomobili... Yenice... Lâstikler Dunlop... Frenleri bozuk... Tamam.. Onu hemen durdurun ve beni golf kulübünde bulun.» Sonra çantalarını taşıyan polis memuru da arkasında olduğu halde kulüp binasından içeri girdi, bir içki almak üzere bara doğru yürüdü. Heyecanlı değildi ve hiç acele etmiyordu. Kaatilleri ele geçireceğinden şüphesi yoktu çünkü...

Garson onu görünce şaşırdı.
«Mr. Bowden sizi arıyordu, efendim.»

Ferber hayretle haykırdı: «Ne dedin? Bowden mi?»

«Evet. Size haber vermek için on ikinci kilometreye bir de çocuk göndermiştik.»

«Fakat...» Müfettiş derin bir nefes aldı ve cümleyi tamamlıyamadı. Nihayet sordu: «Peki ama, kendisi nerede şimdi?»

Barmen, parmağı ile istirahat salonunu işaret etti. «İçeride, efendimü.»

Bir sezlonga uzanmış olan Bowden, üstünde kan lekeleri görülen mendiliyle burnunu tutuyordu. Ferber'i görünce doğruldu ve, «Kusura bakma, dostum, diye özür diledi. Topu bulmak için yanından ayrıldıktan sonra yola inerken yağım kaydı, yuvarlandım ve burnumu da o sırada frenlerini tamir etmek için orada durmakta olan bir otomobile çarptım. Yüzünü uangaç bir ifade kaplamıştı. «Kandan ne kadar korktuğumu bilirsin? Adamcağızlar bayılmak üzere olduğunu görünce hemen tamiri bırakıp beni yanlarına alarak en yakın hastahaneye doğru yola çıktılar. Fakat çok geçmeden kendimi topladım ve kulübün önünde onlardan ayrılarak buraya geldim. Sana haber vermedim diye darılmadın ya...»

TÜTÜNCÜ GÜZELİ

Arkadaşım Edvard'a cimri demez. Gerçi gayet hesaplı hareket eder ama kat'iyen cimri değildir. Az içki içer ve nikotinden nefret eder. Aşkta şanslı vardır, fakat bundan pek de istifade etmeyi bilmez. Güzel, ciddi bir delikanlıdır. Daha doğrusu bundan beş ay evveline kadar böyleydi. Bir gün ona rastgeldim. İşte o gün elinin ve tırnaklarının nikotinden sararmış olduğunu hayretle gördüm.

— Bu ne hal böyle Edvard diye sordum.

Başını salladı güldü ve lâfı değiştirerek havadan sudan bahsetmeğe başladı. Şaşıtm kaldım. Fakat maalesef o gün bir şey öğrenemedim.

İki hafta sonra Edvard'ı evinde ziyarette gittim. Odaya girdiğim vakit Londra'nın sisi beni sarıyordu sandım. Sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Nefes alamaz olmuştum. Boğulacak gibiydim. Öksüre öksüre pencerenin yanına vardım, camı açtım. Yanan gözlerimle Edvard'ın yüzüne baktım. O, hiç tınmıyordu. Odayın bu haline alışık değildi...

— Nikotin insanların baş düşmanıdır; diyen sen değil miydin? Nikotinden nefret ettiğini söylemez miydin? Odayın bu hali ne yahu? Zehirleneceksin be...

— Nikotinden hâlâ nefret ediyorum. Hem de belki eskiden çok.

— Maşallah.. Pek iyi bir misal teşkil ediyorsun. Fabrika bacasından farksızsın.

— Direk gibi ayakta duracağına gel de otur sana anlatayım. Ne arzu ediyorsun? Sigara ister misin, bir püro veya bir pipo?...

Hayretten hayrete düşüyordum.

— Ne o yoksa yakında tütün-cü dükkânı mı açacaksın?

Edvard içini çekti.

Nakleden: Leylâ BEKEM

— Hayır ama mesele buna benzer bir şeyle alakalı...

Anlar gibi oluyordum. Pisikolojik bilgilerime dayanarak sordum:

— Kızın adı ne?

Edvard tekrar içini çekti:

— Henüz öğrenmedim. Bir tütüncüde satıcı. İstasyonun bitişiğindeki tütüncüde. İlk bakışta âşık oldum.

— Senden zaten başka ne beklenir?..

— Dükkânın önünden geçerken vitrinin camından gördüm. Peri azizim, peri... Gözleri, saçları, endamı bir içim su.. Tam senin için. Yani benim için demek istedim. Fakat halli güç bir problem karşısında idim. Benim gibi bir nikotin düşmanı, tütüncüdeki kızla nasıl tanışabilir? Nihayet karar verdim. Nefretimi yendim, dükkâna girdim. İşte o günden beri günde en aşağı ikişer defa tütüncüye uğruyorum. Aşk bu dostum, aşk ne yaparsın! Sigara ile başladım, onu pürolar takip etti. Sıhhatim için iyi gelirmiş.

Bol şans temennisi ile dostumdan ayrıldım. Fakat vaziyeti beni korkutuyordu.

Aşk gibi evindeki sigara ve püro kutuları da gün geçtikçe artıyordu. Bundan sonra da modern pipoların koleksiyonunu yapmağa başladım. Akaraba ve dostlarının seneli devriyelerini hiç unutmuyordum. Hediyeleri her defasında istasyonun yanındaki tütüncüden tedarik ediyordum. Tablalar, kutu kutu sigaralar, pürolar, pipolar, ağız-lıklar...

Bu arada Edvard harıl harıl sigara, püro ve tütün içmeğe devam ediyordu. Sıhhati gün geçtikçe bozuluyordu. Tütünün zararları gözle görülür bir hal almış, iyice zayıflamıştı.

Yanakları çökmüş, yüzü sapsarıydı. Bu hali ile genç kızın gözüne girmeye çalışıyordu. Artık günde dört defa dükkâna uğradığı halde daha hâlâ aynı yerde sayıklayıp duruyordu. Hiçbir şey elde edememişti. Ne bir randevu ne bir şey...

Edvard'ın halinin gittikçe fenalaştığını görünce kendisine bir mektup yazdı. Bu saçmalara bir nihayet vermesini rica ettim.

«Kara sevdalıların kendilerini içkiye verdiklerini gördüm. Bu yüzden öbür dünyayı boylayanlar olduğunu da biliyorum. Fakat senin gibisini, kendini nikotin ile bile zehirliyen görmemiştim. Aklını başına topla..... filân falan»

Mektubum cevapsız kaldı.

Nihayet hepimizin çoktandır beklediği akıbet geldi çattı. Edvard nikotinden zehirlenmişti. Hastahaneye kaldırıldı. Uzun bir zaman için yatmağa mecbur kaldı. Hastahaneden çıkınca ilk işi istasyonun bitişiğindeki tütüncüye uğramak oldu. Vitrinin önünden geçerken beyninden vurulmuşa döndü. Genç kız dükkânda yoktu. İçeriye girince dükkânın sahibi koşu koşu geldi. Bu yağlı müşteriyi kaybettğine pek üzülyordu.

— Buyurun beyefendi buyurun...

— Maalesef bir şey alacak değilim. Doktor yasak etti. Fakat affedersiniz... Şey, buradaki genç kıza ne oldu? Nereye gitti?

Tütüncü üzüntü ile başını salladı.

— Evet bir hafta kadar evvel evlendi. Hem de ağzına bir tek sigara koymayan birisiyle...

Şimdi Edvard ağzına bir tek sigara bile koymuyor. Fakat meyhaneden, çıktığı yokmuş diyorlar. Acaba bu sefer de meyhanecinin kızına mı vuruldu? Yoksa tütüncü güzelini unutmay mı çalışıyor?

NAT PINKERTON

GÜNAYDIN BAY PINKERTON.. YANI NIZA OTURABİLİR MİYİM?

TABİİ NEDA..

SAAT ON

SAAT ONBİR

SAAT ONİKİ

HANIMI BA... YAĞI İNHİSA RINIZA ALDI. NİZ EFEN DİM.

BİLAKİS.. O BENİ İNHİSARINA ALDI. ÖĞLEDEN SONRA ONU ATLATMAN LA ZİM MORRISON. NE DEN BİLİYOR MU SUN?

NEDA BANDAR YAKUTLARINI KAÇIRIYORSA YALNIZ BAŞIMA ARAMAM LÂZİM. ÖNCE KAMARA SİNİ ARIYACA GİM.

NE ZA- MAN EFEN DİM?

İSTE MESELE BURADA.. KADIN KAMARASINDAN ÇI KAR ÇIKMAZ BANA YAPIŞI YOR. NE YAPABİLİRİM?

BENİM BİR FİKRİM VAR EFENDİM.. BİRAZ GELİR MİSİNİZ?

BURASI KÖPEK VE BAŞKA HAYVAN LARIN HÖCRELERİ.. ŞU SEN BERNAR KÖPEĞİ BAYAN NEDA'NIN.. HERGÜ SAAT BEŞTE KÖPEĞİ GEZDİR MER ÂDETİYMİŞ BEN DE BOŞ DURMADIM.

MORISONLA GEZERKEN

SAGOL MORRISON.. BU AK. ŞAM O KÖPEĞİ GEZDİRİRKEN BEN KAMARASINI ARARIM. SEN DE GİDER BENİM TARAFIM DAN GELDİĞİNİ SÖY LERSİN..

BAŞKA BİR ARAYIKT DA FIRSATTAN İSTİFADE EDİYOR

BİRKÂÇ DAKİKA SONRA

TUHA F SEY!.. KAPİ AÇIK..

BEN PINKERTONUN ADAMIYIM. SİZE BİR YARDIMDA BULUNABİLİR MİYİM?

PINKERTON PEK NAZİK BİR BEY.. SİZİ BİL BAŞIYA TANİŞ TRAYIM.

TAM SEN.BER. NAR DEĞİL Mİ? BOYNUNDA KON YAK FİCİSİ BİL E VAR.

BEN İSTEMEM EFENDİM. YE-ŞİLAYCIYIM. DIR.

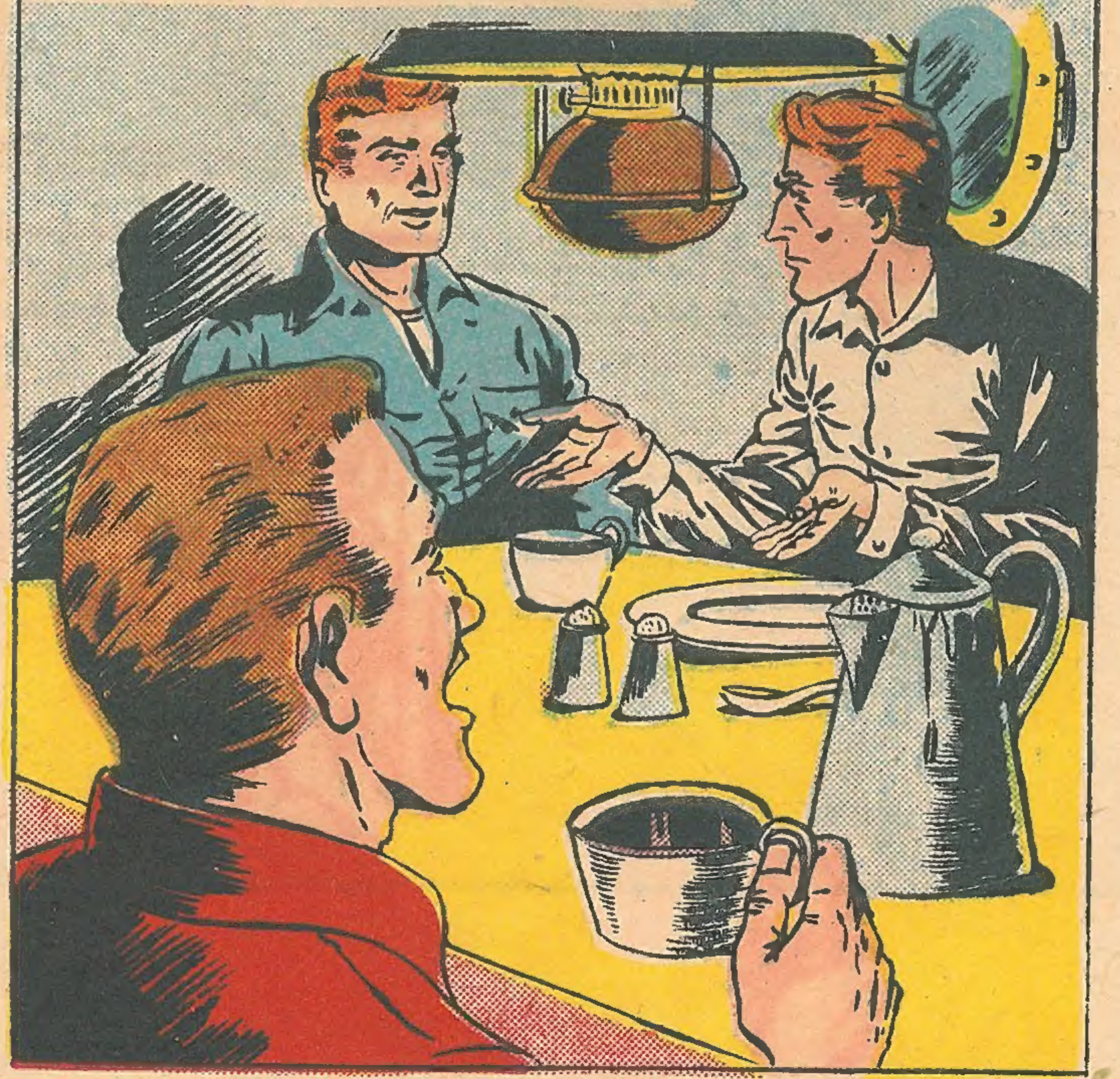
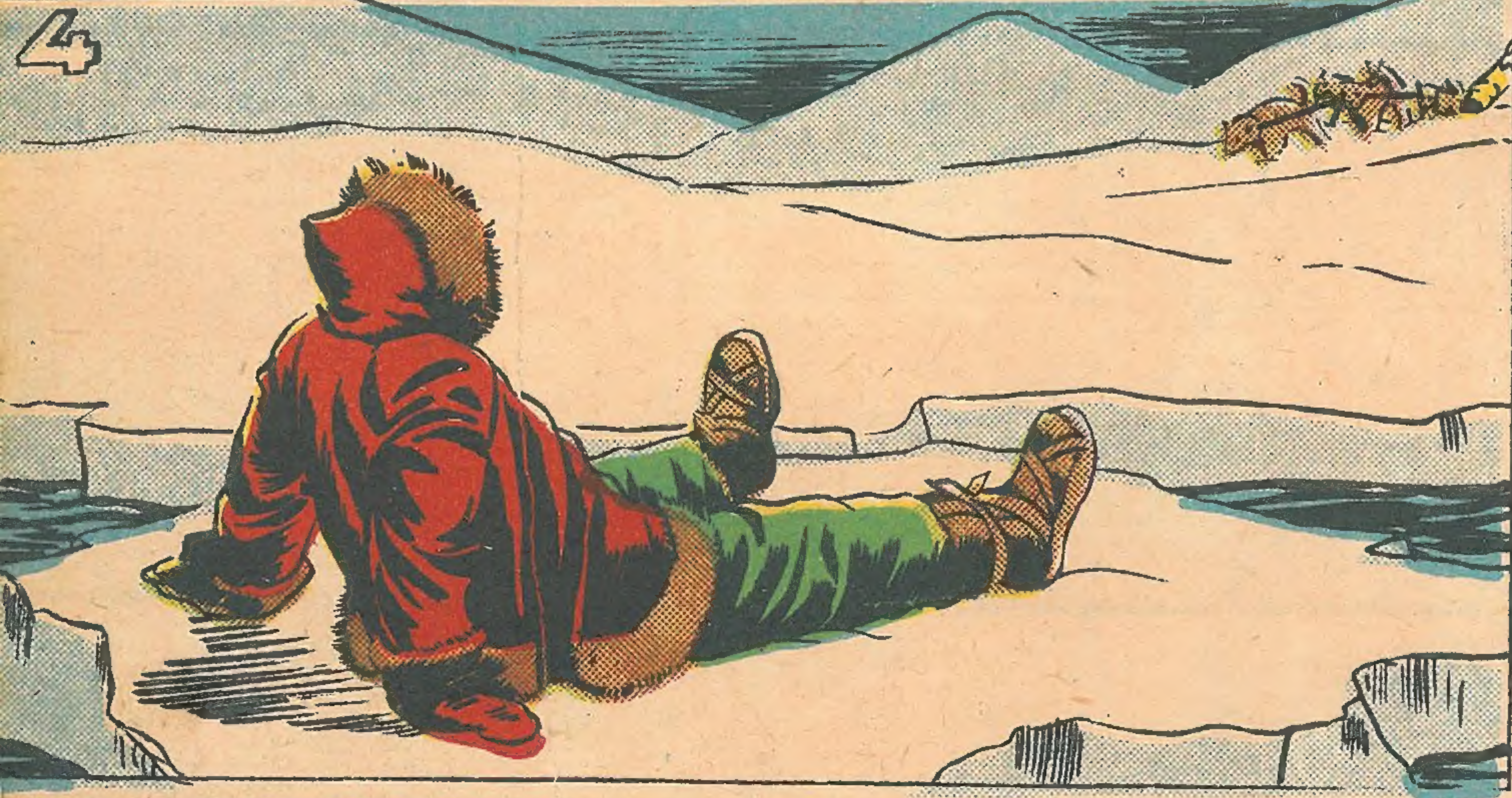
BU ŞİRA DA AŞAĞI

ARKASI VA

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

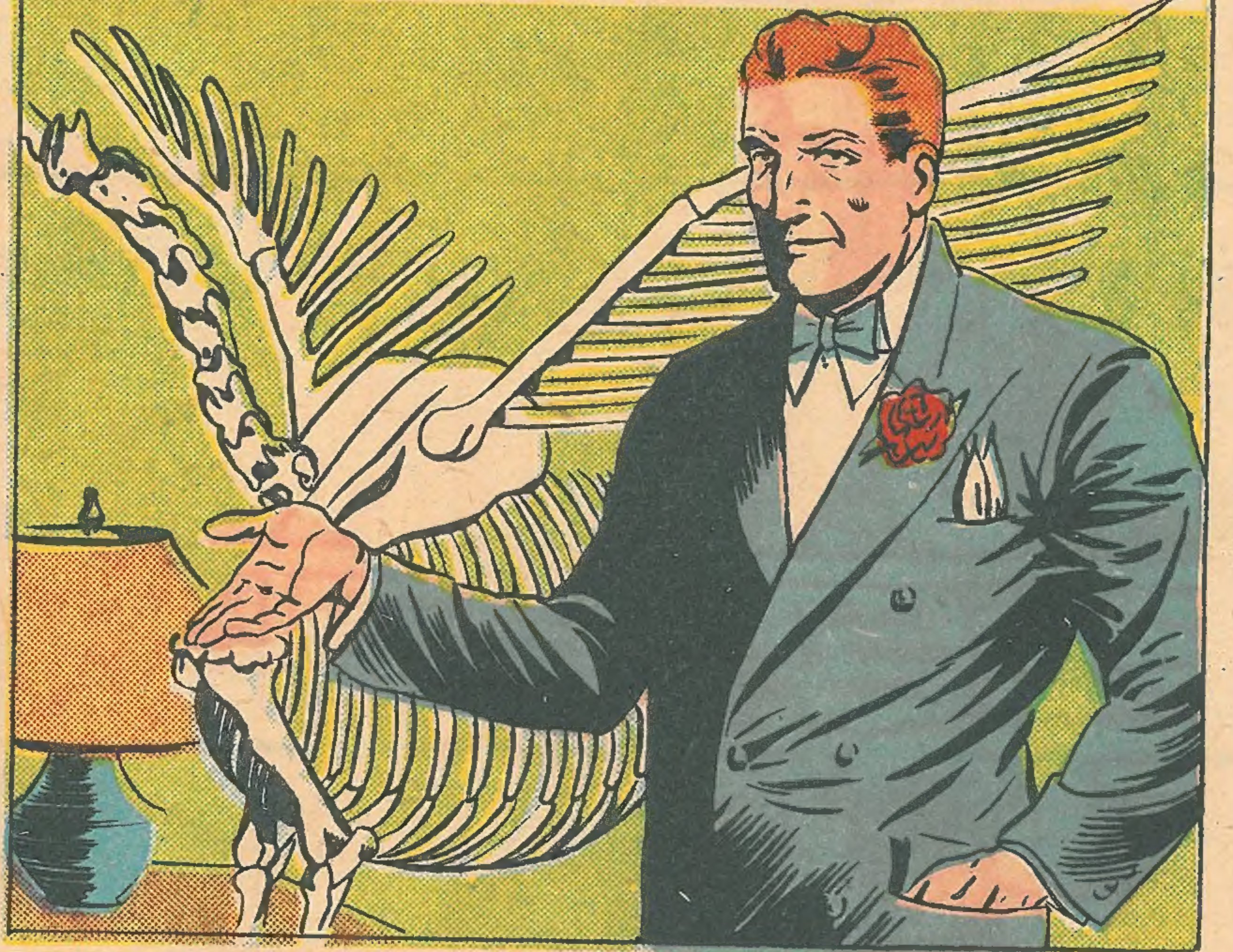
"KIZIN UZATTIĞI İÇKİ-
Yİ İÇİNCE HERŞEY BİR-
DEN KARARDI. LIYAN-
DIĞIM ZAMAN BİR BUZ
ADACIĞININ ÜZERİN-
DEYDİM. BENİ ARAYAN
KAFİLENİN BAĞIRIŞLA-
RIYLA LIYANMIŞTİM.

TEKRAR GEMİYE BİNİNCE ONLARA MÜCEV-
HERLER ŞEHRİNDEN BAHSETMEK İSTEDİM.
HEPSİ BANA GÜLDÜLER. RÜYA GÖRDÜ-
ĞÜMLÜ SANIYORLARDI.

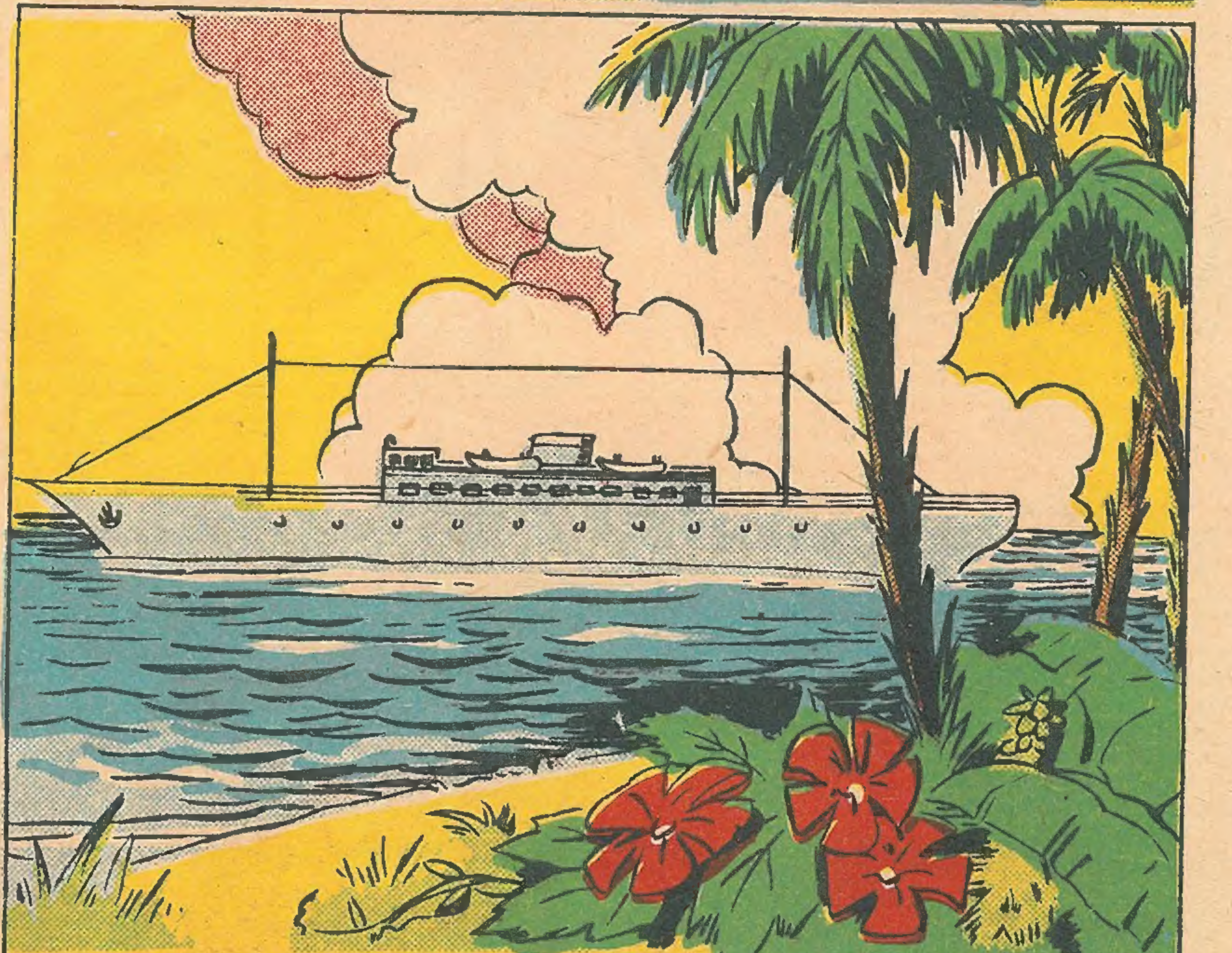
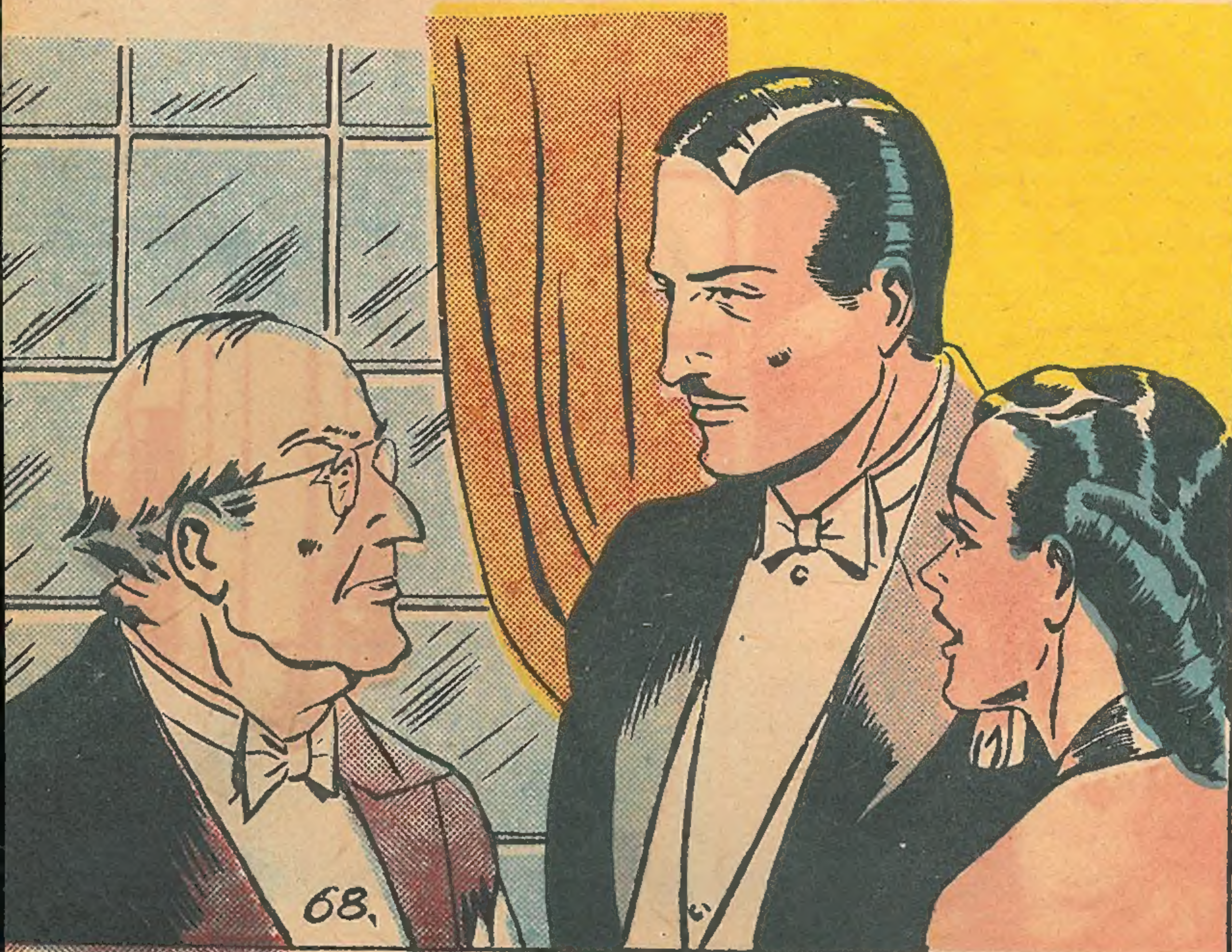

BASKALARINA DA SÖYLEYDİM. HEPSİ BANA GÜLDÜ-
LER. KİMBİLİR? BELKİDE SAHİDEN RÜYA GÖR-
MÜŞÜMDÜR. AMA ZANNETMİYORLUM. O MÜCEV-
HERLER ŞEHRİNİ GÖRDÜĞÜMDEN EMİNİM. AMA
KİMSE İNANMIYOR.

ONUN İÇİN BU SAHTE KANATLI AT İSKELETİ-
Nİ HAZIRLADIM, VE ORDA BULDUM DEDİM.
MR. BLENİN BUNA İNANACAGINI VE BİR TETKİK
SEYYAHATI TERTİP EDECEĞİNİ UMUYORDUM.
O ZAMAN O GARİP ŞEHRİ ARİYABİLİRDİM."

BLEN "BEN MUNDENİN YALANINI AFFEDİYORUM.
BUZLAR İÇERİSİNDEKİ O SICAK ÜLKE BENİ PEK
ÇEKİYOR," DİYOR. MANDRAKE "MÜCEVHERLER
ŞEHRİ BELKİ BİR RÜYA İDİ, BELKİDE DEĞİL.
BİR RÜYAYI ARAMAK KİMBİLİR NEKADAR GÜZEL-
DİR."

BLEN "RÜYA OLSADA OLMASADA GİDECEĞİZ"
DİYE KARAR VERİYOR. BÖYLECE MİLYONERİN
GÜZEL YATI ARGOS İSLİM ALIP HEP BİRLİKTE
EFSANEVİ MÜCEVHER ŞEHRİNE DOĞRU YOL
ALİYORLAR.

[ARKASI VAR]

YALNIZ RUHLAR

TAYYARE İLE SANFİRANSİSKOYA DOĞRU.

SENİNLE TEKRAR BURAYA
GELİŞİMİ BİR RÜYA SANIYO-
RUM ELSA.

HERHALDE ŞİMDİ DE
ONA ACIMAGA KALK-
MASSIN.

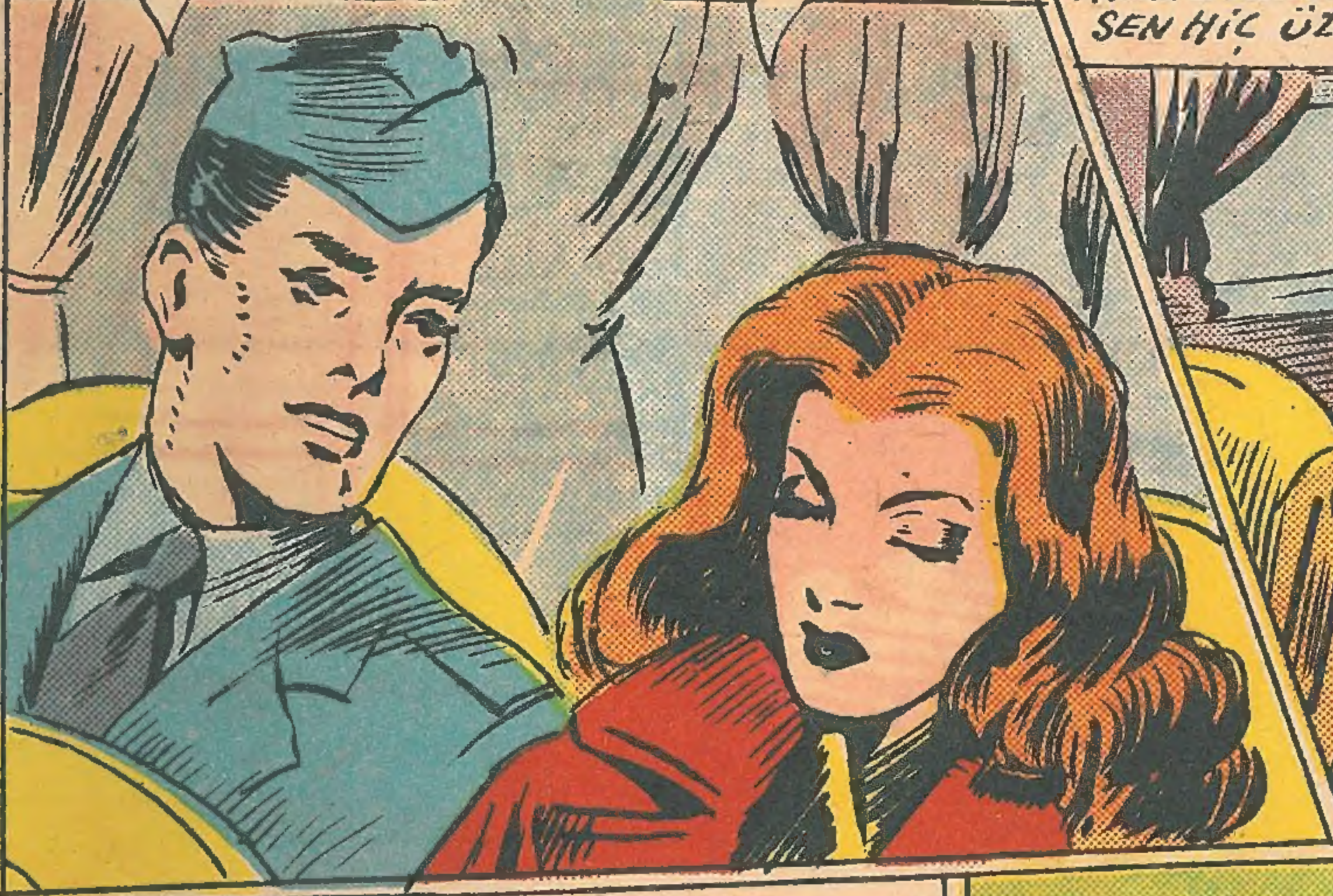
YA CENİ'Yİ GÖR-
DÜNMÜ NE
KADAR BİTRİN?

ELSA ÜST TARAFINI DİNLEMİYEREK KALKAR CENİ'YANI-
NAGİDER.

BİR ŞEY İHTİYACINIZ VARMI CENİ?

BEN Mİ? BANABİRŞEY OLMAZ
KEDİLER GİBİ DOKUZ CANLIYIM.
NEREYE GİTSEM HEPTÖRT
AYAK ÜZERİNE DÜŞERİM.
SEN HİÇ ÜZELME!

MARKIN MİLYONLARINI
BEN KAYBETTİM SİZ KA-
ZANDINIZ. FAKAT BU MU-
VAKKAT BİRŞEY BUNA EMİ-
NİM. HEM DE ÇOK.

ANLAMİYORUM CENİ!

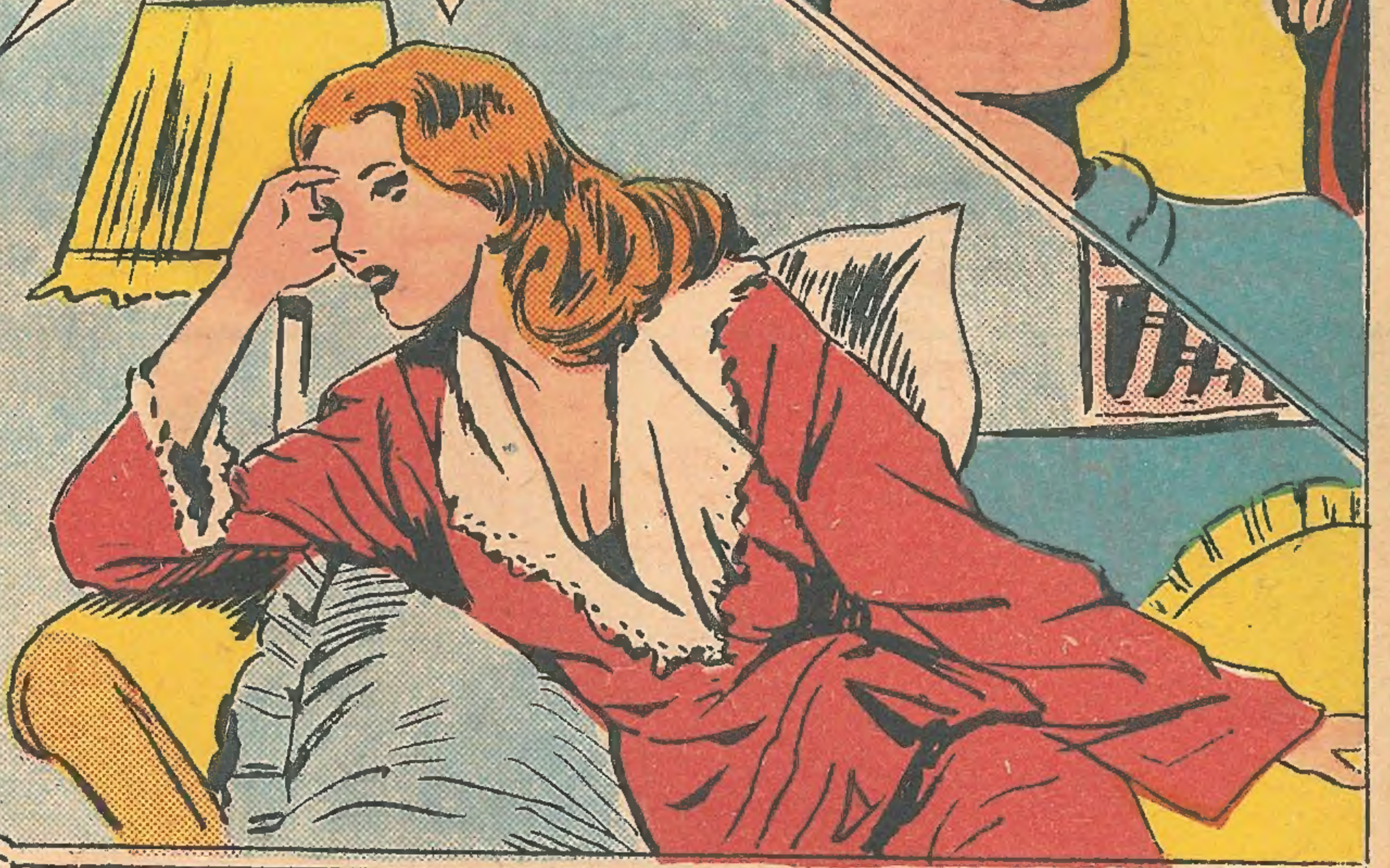
İLERİDE ANLARSINIZ.
HELE BEN BİR AVU-
KATIMLA GÖRÜŞE-
YİM.

FAKAT MARK S. FRANSİSKO'DA HER ŞEYİ TERCİH
EDER. AVUKATILE GÖRÜŞÜR DER FALİYETE GEÇER

CENİ BOSANMAK İSTEMİYOR?
BÖYLE AHHAK İNSAN GÖRMEDİM.
BENDEN DAHA NE İSTİYOR.

FAKAT BEN
ONA EDECEĞİ-
Mİ BİLİRİM.

MAKSADI BİZE
DAHA FAZLA
İSTIRAP ÇEK-
TİRMEK OLA-
CAK HERHAL-
DE MARK.

HER KESİ TACİZ EDECEĞİM. TAHKİKAT HAKEMİNE,
MÜDDEİ UMUMİYE TEMYİZ REİSİNE VE REİSİCUMHURA
KADAR ÇIKIP BU MAHKEMEYİ BİR HAFTA İÇİNDE BİTİR-
MELERİNİ İSTİYECEĞİM. BAKALIM ONDAN SON-
RA BAYAN CENİ'NE YAPACAK?

HÜSİSİ DURUMUNUZU GÖZ ÖNÜNDE
TUTAN TEMYİZ LÂYİHANIZI KABUL
EDİP İZDİVACIN DERHAL FESHİNE
KARAR VERDİ.

MEMNUN OL-
DUM BAY AVU-
KAT!

CENİ VE SAMA KARŞI ACILAN DAVA HENÜZ DAHA
BASLAMADAN MARK İZDİVACIN FESHİ İÇİN İLÂM
ALIR.

ELSA, ELSA...
NEVAR CANIM?

BENİ KUCAKLA!

BUNUN İÇİN SENİ
YALVARTACAK
DEĞİLİM. BİLİRSİN.
FAKAT NE VAR?

ARTIR SENİNLE EVLENMEK
İÇİN SERBESTİM. SENİ BU
RADAN ALIP UZAKLARA
AYA GÖTÜRMEK İÇİN
SERBESTİM.

HAYDI SÖYLESENE
CANIM NE OLDU?

YA SEN NE
DERSİN BU İŞE
MARK? MEMNUN-
MUSUN? AYRUPAYA
GİDECEĞİZ. DÜNYAYI GEZE-
CEĞİZ.

TABİ MEMNUNDUR.
AMA ŞİMDİ BİZİ RA-
HAT BIRAKTA MAMA-
SINI VERİYİM.

MAHKEME O EVLENMEMİ HÜ-
KÜMSÜZ İLÂN ETTİ. SENİNLE
HEMEN YARIN EVLENEBİLİRİZ.

OH! NE EV
MARK!

ŞU MARK İLE ROLİNE
TELEFON EDEYİM. YALNIZ
ONLAR BENİMLE OOR-
MANDA İZDIRAB ÇEKTİ-
LER. GELİP ŞİMDİ DE
ŞAHİTLERİMİZ OLSUN-
LAR. SONRA HERKESİ
BU SAADETİMİZİ ORTAK
OLMALARI İÇİN MERA-
SİME DAVET EDECEĞİM.

ARKASI VAR

DIŞI KURT

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 18

Bedi

Bayan Mehpare bütün sinirleri üstünde olduğu halde bakıyordu. Elleri hafifçe titremekteydi. Cevap vermedi. Komiser:

— Şu halde bize yanlış bilgi verdiler, dedi.

— Hayır size doğru söylemişler. Bu bina bir takım mahzenlerin koridorları üzerine kurulmuştur.

— Peki bu bina içinde bir kapısı, bir giriş yeri yok mu?

— Var.

— Nerededir?

— Biraz önce size teklif etmiştim. Fakat memurlarınıza o kadar güveniyordunuz ki bensiz o geçidin bulunacağını düşündünüz. Benim gibi bir takım cinayetlere burnunu sokmuş, bir genç kıza yakmış, bir delikanlıyı kaçırmış bir kadın her halde bir gün köşkün basılacağını düşünerek tertibat almış, geçidi ortadan kaldırmıştır.

Komiser sakın bir sesle:

— Sinirlenmeyiniz efendim, dedi. Düşününüz ki karşınızdaki emir olarak vazifesini yapmağa gelmiş bir insandır. Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için özür dilemişim.

Bayan Mehpare eliyle işaret ederek hepsinin oturmasını anlattıktan sonra koltuğuna yerleşti ve:

— Küçük bir başlangıç yapmak istiyorum, dedi. Lütfen dinleyiniz. Sonradan müteaddit tadilâta uğrayan, birçok yerleri ilâve edilen veya yıkılan bu bina çok eskidir. Duvarlarının kalınlığı da bunu göstermektedir. Binanın ilk yapılışında bu civarda tek bir ev yokmuş ve paşanın babası kalabalık ailesiyle buraya çekildiği zaman küçük bir çiftlik tesis etmiş. Sert ve zalim yarıdılışlı bulunan bu zat ailesinden bir kısmına ve hizmetçilerine karşı merhametsiz davranır ve onları cezalandırırken mahzenlerden de faydalanmış. Ben paşaya genç olarak varmışım. Bana karşı fazla düşküncü. Babasının hayatından uzun uzun behsetti ve bir gün bana mahzenleri gezdirirken:

« — İstibdat devrinde bu konak bir kaç defa basılmıştır. Fakat ihtiyatlı bir adam olan babam Sultanın zalim olduğunu bildiği için binayı yaptırırken burada kendisi için barınacak bir yer de düşünmüş, dedi. Hafiyeler ve zaptiyeler konağı aradılar. Fakat babamı ele geçiremediler. Çünkü binanın altındaki mahzenlerden dışarıya yol vardı.

Paşa bunları anlatmıştı. Elimize büyük bir lâmba aldık ve mahzenleri gezdik. Paşa bana yer altındaki geçidide gösterdi. İhtiyar olduğu halde yola düştü. Dar ıslak bir taş oyduğundan ilerledik. Yarı yolda genişçe bir oyuk vardı. Buraya etraftan su sızıyor ve zeminde toplanarak akıyordu. Suyu takip ettik. Nihayet onun göllendiği yere vardık, Paşa lâmbayı söndürdü ve bana:

« — Mehpare, dedi. Görüyor musun? Suyun içinde aydınlık var. Eğer suya girerek beş altı metre su içinden gider ve kemerin altından eğilip geçerseniz bugün bir başkasına ait olan arazideki tomoz kemerin önüne çıkarız. »

Paşa ile birlikte geriye döndük. Yolda kendisine buradan kaçmağa imkân olmayacağını, herkesin bu sudan geçemeyeceğini söyledim. Güldü ve ölüm tehlikesinin insana bü-

yük cüretler vereceğini anlattı. İşte benim mahzenler hakkındaki bilgim bundan ibarettir. Paşanın ölümünden sonra bir kaç defa mahzenlere gittim ve onların havalanması için mutfakın bacasına açılan kapığı ve asil geçit yerini açtım. Orada şimdi ufak tefek bazı atıntı eşya bulunuyor.

Komiser:

— Bu izahatınız için size teşekkür ederim Bayan, dedi. Yalnız bir soru için müsaade istiyeceğim. Hizmetçileriniz bu mahzenden beraber midir?

Bayan Mehpare:

— Hayır, dedi. İnsana şüphe veren böyle bir takım mahzenlerden haberdar olmalarına lüzum yoktu.

Kâmuran heyecan içindeydi. Erkekler, karşılarında durmuş onlara bakıyordu.

Esasen konakta eski hizmetçilerden kimse kalmamıştır. Çok defa fazla emek vermiş olan eskileri tatmin ederek memleketlerine gönderdim. Şimdi arzu ederseniz buyurun, size geçidi göstereyim.

Komiser kalktı. Diğer memurlar da ayaklandılar. Bayan Mehpare büyük bir petrol lâmbası yakıtılarak binanın alt katındaki malta taşlarıyla döşeli kömürlüğüne girdi. Kapıyı içerden kapatarak anahtarı yanına aldı ve:

— Lütfen şu kösedeki kırmızı taşları kaldırınız, dedi.

Komiser onun istediğini yaptırdı. Yarım metre karelik taşlar kal-

kınca altında demir halkalı bir kapak taşı görüldü. Genç kadın:

— Lütfen bunu da kaldırtınız, dedi.

Bir memur halkayı çekti. Ağır kapak taşı kalkınca altında karanlık bir delik belirdi. Lâmbanın ışığı ilk basamakları aydınlattı. Genç kadın:

— İnelim, dedi.

Genç kıza dönerek:

— Arzu eder misin? diye sordu.

Kâmuran cevap vermedi. Çok heyecanlıydı. Fakat lâmbayı tutan memurun aydınlattığı basamaklardan inen Bayan Mehpareyi takip etti. Bir kuyu içi kadar karanlık olan mahzenin zeminine ayak bastığı zaman genç kadının sesinin

açık bulunan penceresiz, küçük bir oda kapıdan giren elektrik ışığı altında yarı yarıya aydınlanmıştı. Burada bir demir karyola ve bir tahta masa ile bir köşede bazı eşya vardı.

Komiser doğruca oraya girdi. Etrafına bakınarak duvarda gördüğü bir düğmeyi çevirdi. Oda tavandaki küçük bir ampulün yanmasıyla büsbütün aydınlandı. Etrafını dikkatle gözden geçiren komiser birden yere eğildi. Yerde duran beyaz, küçük bir şeyi aldı, sonra bir diğerini daha buldu. Bunları avcuna topladı ve ışığın altına sokularak baktı:

— Bu inciler hakikaten kıymetli şeylere benziyor, dedi. Pembe renkli inciler.

Bayan Mehpare bir an içinde kıpkırmızı kesilmişti. Bu pembe inci sözü Kâmuranı da pek şaşırttı. Komiser doğru ilerledi. Onun avucundaki incilere dikkatle baktı. Sonra başını Mehpareye çevirdi.

Kadın kendisini toplamıştı. Sesinin titremesini saklamağa çalışarak:

— Bana aittir, dedi. Size çok teşekkür ederim. Geçen gün buraya inmişim, dedi.

Komiser avucunu sımsıkı kapattı. Sertçe bir sesle:

— Hele acele etmeyiniz sayın bayan, dedi. İnilmesi bir hayli güç olan bu yere niçin ve neden girdiğinizi öğrenmek isterim.

Zeki kadın kaşlarını çatı ve sinirli bir sesle:

— Burada, kendi evimde bulunuyorum Bay Komiser, dedi. Kendi evimin şurasına, burasına niçin ve neden girdiğimi sormanıza lüzum yok.

Kâmuran onun yanındaydı. Heyecanla göğsü inip kalkıyordu. Erkekler karşılarında durmuş kendilerine bakıyorlardı. Komiser:

— Bu kadar ehemmiyet verdiğiniz pembe incilerinizin kaybolduğunun farkında olmamanıza şaşırdım dedi.

— Benim gibi sinirli bir kadının her hareketi makul omaz. Kocamın yadigarı olan bu incileri bir başkasının elinde görmek elbette beni birden üzer. Onları derhal bana veriniz Komiser, Kâmuran da onların bana ait olduğunu bildirir.

Bayan Mehpare Kâmurana döndü. Gözlerinin içinde çok kuvvetli, belki de korkunç bir ışık vardı. Tehditkâr bir ışık.

Genç kız bu bakışlar karşısında ürperdi. Onun bu şekilde hiç görmemişti. Dudakları titreyerek.

— Evet, diye kekeledi.

Bayan Mehpare yine sakinleşmişti:

— Fakat ne oldun yavrum. niçin öyle şaşardın. Yoksa bu havasız yer sana dokundu mu? İş tersen çıkalım. Baylar istedikleri kadar arasınlar.

Komiser hâlâ incileri avucunda tutuyordu. Etrafını dikkatle gözden geçiriyordu. Küçük odadan çıkarak koridora geçti. Dar ve uzun bir koridor kapısında durdu. İlerisi karanlıklar içinde kayboluyordu.

(Arkası var)

SEMI SAHILDEN UZAKLAŞTI. TOP MENZİLİNİN
DIŞINA ÇIKTI. FAKAT AKŞAM ATMACA REİS DENİZE
BİR FİLİK İNDİRTTİ.

ADALAR KRALİÇESİ

REİS
NEREYE?

ŞU ADANIN KRALİÇESİNİ
PEK MERAK ETTİM. HEM
CEVAPSİZ SORULARDAN
HIÇ HOŞLANMAM.

SİZİNLE GELEBİLİR MİYİM?

MACERAYA İNAN
MİYORDUN?

ŞİMDİ KOKUSUNU
ALMIŞ BULUNUYORUM

DİKKAT ET.
İÇİNE HAP.

SEDİLMİŞ GÜZEL BİR KADININ
KARIŞTIĞI MACERALARIN
DAİMA TEHLİRELİ OLDUĞUNU
UNUTMA.

FAKAT O NİSPETTE BİZ İKİMİZ
DE CAZİPTİRLER. GİDELİM

ADAMLARIMIZI TEHLİKE
YE KOYMUŞ OLMAYIZ

GECEİN KARANLIĞINDAN İSTİFADE ETTİLER
ADANIN İSSİZ BİR YERİNE ÇIKTILAR. KAYIK.
LARINI SAKLADILAR.

KAYALIKLARDA GİZLENE SİZLENE İLERLEDİLER
ARAP EVLERİNE BENZEYEN BİNALARIN ARASINDA
BÜYÜK BİR ŞATO GÖRDÜLER

ATMACA REİS İLE JOFRE ŞATOYA
YAKLAŞTILAR.

BU ŞATODA ADANIN EN BÜ.
YÜK İNSANI OTURUYOR DE-
NEBİLİR. GÖRÜNÜŞ ÖYLE DE.
GİL Mİ?

BU İNSAN HERHALDE PEK SE-
YİMLİ DEĞİLDİR. NE OLURSA
OLSUN. ONU ZİYARET
EDECEĞİZ.

ETRAFTA HIÇ KİMİSE GÖRÜNMÜ-
YOR.. SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI VAR
GALİBA?

BÖYLE OLDUĞU DA.
HA İYİ..

ARKASI VAR

GÖNÜL BU

Yazan: M. YAMAN

Mahallede temizliği, titizliği ve tertipliliği ile meşhurdur. Her sabah yediyi on beş gece evinden çıkar ve iki güğümü ile ölçeği askısız taşıyarak köşe başlarından seslenirdi:

— Siiiit!

Kapılarda fazla beklemezdi. Hele o eşikte durduğu zaman kapı açılıp ta süt kabı dışarıya doğru uzatılmasın. Hemen çeker, gider, arkasından ne kadar seslenilirse aldırma. İlle dağıtımı bitirdikten sonra yolu beklenicek veya gidip evinden alınacak.

Onun nazını çekiyorlardı. Çünkü kış kıyamet demez hastalarının sütünü dakikasına yetiştirirdi. Ölçekten süt kabına boşaltırken bir damla fazla koymaz, fakat ölçeği de silme doldurdu. Böyle kısırgandı ama bedava süt verdiği fakirler de yok değildi. Dağıtım bittikten sonra güğümde kalanı bir veremlinin, bir âcizin kabına boşaltır, evine muhakkak boş güğümle dönerdi.

Nezihe, sabık paşanın torunu, kandesin'in sütünü almak için saniyesinde kapıda bulunur ve onun:

— Sabah şerifleriniz hayırlı olsun?

Dişisine karşı:

— Sabah şerifleriniz hayırlı olsun Ali efendi, derdi.

Herkese karşı somurtuk olan Ali, Nezihe'ye karşı mütebessim ve cömertti. Mahallede yalnız onun kabına sütün cabasını koyar ve ayda bir parayı alırken.

— Acelesi yok efendim, derdi.

Ortalığın hali malûm. Paşanın ortada c'smi kalmamış. İsmi ise esnafın umurunda değil. Nezihe'ler küt kanaat geçiniyorlar. Alacaklı parayı istemedikten sonra bu sıkışık zamanda birkaç ay sallanmaktan ne çıkar?

Nezihe idare etmiş ve ayda sekiz buçuktan yirmi beş buçuk lirayı takmıştı. Kimsede on para bırakmayan Ali onun üzüntülü sözlerine:

— Canınız sağ olsun, diyordu.

Gönül bu. Sütçü Ali tutkundu Neziheye. Duruyor, konuşmak için vesile arıyor, onu daha az giyimli görmek için alıştırma alıştırma sabah ziyaretlerini erkene alıyor kızın, kombinezonu üzerine atkımış bir şeyler alarak bir eliyle bu iğreti şeyi yaka hizasından tutarak diğer eliyle porselen kabı yarı aralık kapıdan uzatmasını büyük heyecanlarla bekliyordu.

Bu mahmur genç kız, güzel Nezihe onun için tam benimsenmiş bir sevgiliydi.

Onun için hazırlanıyor, onun için para biriktiriyor, onun için kimseye yapamadığını ona yapıyordu.

Gözlerini kızarmış gördüğü bir gün sebebini yavaşça sormuş, Nezihe:

— Bayram üstü, demişti. Ne olacak, zaman malûm. Dün evsa-

hibi geldi. İki aylık birikti. Eksik, gedik alalım diyordu. Çıkartıp olup biteni verdik. Şimdi el elde, baş başta. Babamın birisinde alacağı var amma,

Ali kıpkırmızı olmuştu:

— Siz para için ağlamayın, dedi. Canınıza yazık değil mi?

Küçük güğümü de yere koy-

muş ölçeği boynuna ilaştırdıktan sonra elini yan cebine götürmüştü.

— Babanız alacağını alınca verirsiniz.

Ve yepyeni, bütün bir elli liralığı uzatmıştı.

Arada günler geçti. Ne babası alacağını almış, ne de Alinin alacağı daha az kalmıştı. Bilâkis. Süt parası biniyordu.

Yine o günlerden birisinde, aynı dakikada kapıda belirdi. Kapıyı yine Nezihe açtı. Gözleri yumruk gibi şiş.

Ali bir şey sormadı. Sebebini biliyordu. Fakat genç kız da sebebini bildiği için susmadı:

— Olup bitenlerden haberiniz var, değil mi Ali efendi?

— Evet efendim. Kulağıma çalındı.

— Size de sordular değil mi Ali efendi.

— Bana mı?...

— Evet, çünkü siz mahalledeki girdi çıktığı çok iyi bilirsiniz. Bir tahkikat yapılırken hep size sorulmasını sağlık verirler.

(Devamı 14 üncü sayfada)

MONTÉ KRİSTO'NUN ESİRİ

FRANSUA NE YAPTI. YORSUN ALLAH AŞ. KINA.. SANKİ EV SENİNİMİŞ GİBİ..

MASUM BİR EĞLENCE AZIZIM

BİLMEM AMA.. BU YETMİYORMUŞ GİBİ ÜSTELİK KRAL TARAFTARI NUMARASI YAPI YORSUN..

FAKAT O YABANCI DEĞİL Kİ YAKUP. NİŞANLIM.

PEKİ NEYE BU YALANLARI KIVIRIYORSUN. GÖZ BOYAMAK İÇİN Mİ 2 BENİ PİŞMAN EDİYORSUN.

BENİ BU KULUBE YE KABUL ETTİ. GİNE Mİ PİŞ. MANSIN?

BİRGÜN BU MASUM YALANLARIN YÜZÜNDEN BU KÜÇÜK KULUBEYİ SANA ZORLA BIRAK TIRACAKLAR VE BÜYÜK BİR HAPİSHANEYE ATACAKLAR GÖRECEKSİN.

BU AKŞAM LUPİYAN'A GİTME.. ONA NİŞANLIMI TA NITACAM.

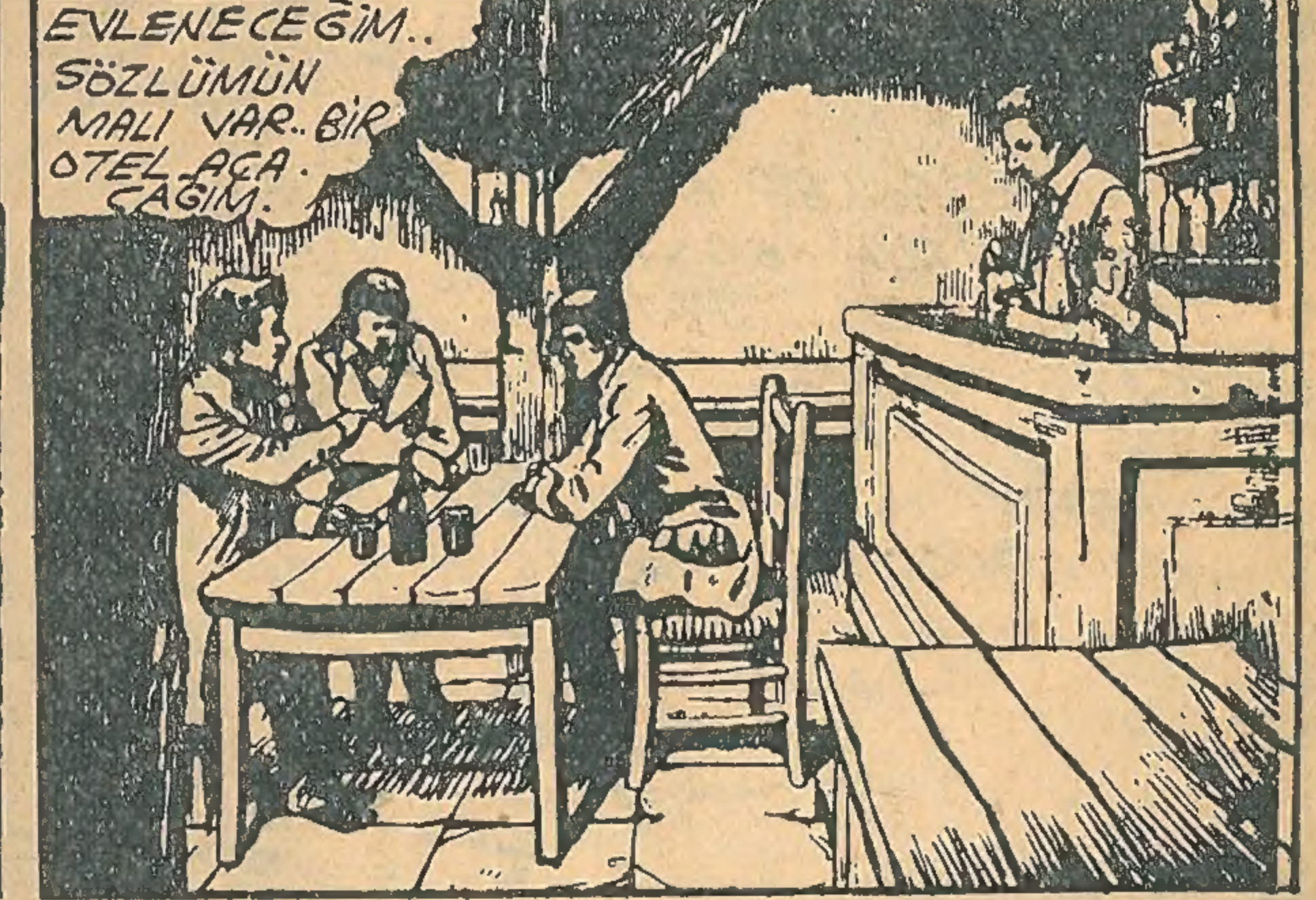
BU AKŞAM DO. MİND OYUNUN. DAN DA MAHRU. MUZ DESENE..

YİNE O AKŞAM MATYÖ LUPİYANIN ÖTE. LİNDE ÜÇ KİŞİ DOMINO OYNUYOLARDI.

PARİSTE BİR İŞ GEVİRE MEDİM. ÇOK BÜYÜK ŞEHİR. YİNE NİM'E DÖNECEĞİM.. BAŞKA ÇARE YOK

BEN HER YERE YERLE. ŞİR HER YERDE RAHAT EDERİM

EVLENECEĞİM.. SÖZLÜMÜN MALI VAR.. BİR OTEL AÇ. ÇAGIN.

NE YAKUP GELDİ NE DE FRANSUA NE YAPIDILAR F.CABA?

ŞU SERSEM FRANSUA YİNE KRALCI OLDUĞU NU YAYIP GE. ZİYOR MU?

EYET.. HUYLU HUYUNDAN VAZ GEÇER Mİ?

FRANSUA PİKO MU? KÖTÜ İNSAN DEĞİL. DİR.. GEVEZENİN BİRİ...

TAM BU SIRADA KABARE. NİN ÖNÜNDE BİR ARABA DURDU.

ARKASI VAR.

GRAF KORMORANIN
ALEYHİNDE ATIP TU
TU YORDU...

KORMORAN BİR HA-
İNDİR. FLORİDA
FİLOSUYLA HARBE
TUTUŞTUĞUMUZ
ZAMAN BİZİ
BIRAKIP KAÇ-
TI.

TAM BU
SIRADA
KORMORA-
NIN GEMİSİ
ADAYA YA-
NAŞTI.

FAKAT KORSANIN SÖZÜ
BİR DÜZÜNE GEMİCİNİN
PROTESTO BAĞIRMALA-
RIYLA YARIDA KAL-
DI

GALİBA TAM
SIRASINDA
GELDİK

KORSANLAR KRALI

No: 38

BİR GEMİ...
ŞİMDİYE KADAR
GÖRMEDİĞİM GÜ-
ZELLİKTE BİR
GEMİ.

BU KORSAN HAINİ
NAMUSSUZ ADAMI
ASMANIZI TEK-
LİF EDİYORUM.
VE HİÇ VAKİT
GEÇİRMEDEN

MONTBAR MAHKEME HU-
ZURUNDA ATIP TUTAR.
KEN İÇERİ KORMORAN
GİRDİ. BİR AN İÇİN KO-
CA SALONDA GİT ÇIK
MADI.

SAYIN YARGIÇLAR..
BİRAZ DA BENİ DİN-
LEYİNİZ.. BU ADAMIN
SÖYLEDİKLERİNİN HED-
Sİ YALANDIR. BEN
SİZE HAKİKATİ AN-
LATACAĞIM..

KORSANLAR KRALI
UZUN UZUN KONUŞTU.
ŞAHİDİYLE, İSPATILYA
GRAF VE HELE MONTBARIN
NE ALÇAK ADAM OLDUKLARINI
ORTAYA KOYDU HAKEMLER
KARARLARINI VERMEK ÜZEREYKEN..

68

MONTBAR VE ARKA-
DAŞLARI SALONU TER-
KETTİLER

ARKASI VAR

İNTİKAM PERİSİ

(4 üncü sayfadadan devam)

Gayl Moris yaptıkları, na pişman oldu ve hatasını telâfi için elinden geleni yaptı. Bu arada seni de kendine varis seçti.

— "Bu şerefi ben reddediyorum." Bili'nin sesi sakindi, ama göğsü inip kalkmağa başlamıştı. "Biraz evvel babamdan bahsettiniz. Mr. Moris'in onu küçümsediğini ima ettiniz. Halbuki ben onunla iftihar ediyorum! Onun kızı olarak tanınmak benim için en büyük şereftir! Kendi soyum sopum benden bihaberken o beni almış, sevmiş, büyüttmüş! O dürüst bir adamdı. Ben asıl kendi öz dedemden utaniyorum. O Mrs. Halsted dediğiniz hanıma beni yetiştirmek için alaçağı parayı verin, Siz de mükâfatı alın. Ben Centilmen Ceof'un Bili'si olarak burada kalmayı tercih ediyorum!"

— "Kızım senin ağzından çıkan kulakların duyuyor mu?" Mr. Nort'a neredeyse inme incek gibiydi. "Dedenin sana bıraktığı parayı sen oyuncak mı sanıyorsun? Milyonlar mevzuubahis, çocuğum, Milyonlar!"

(Arkası var)

ÇAPKIN PROFESÖR

(Beşinci sayfadadan devam)

— Allahtan sizi evde bulabildim. Bilmem beni hatırlıyor musunuz, Dün akşam Mösyö Distache'in evinde tanışmıştık. Adım Michael.

Michael, profesörün cevabını beklemeden konuşmaya devam etti:

— Dün akşamki bütün davetlilere bu sabah erkenden uğradım. En son ümidim sizsiniz. Ceketiniz nerede?

— Ceketim mi

— Evet ceketiniz. Dün akşam biliyorsunuz sıcaktan bir ara ceketlerimizi çıkarıp vestiyere asmıştık. O zaman içi fotoğraflarla dolu bir zarfı yanlışlıkla sizin cebinize sokmuş olmalıyım. Bunlar bana bugün muhakkak lâzım. Ben toğraflar da geçenlerde angaje et-Paris Barının sahibiyim. Bu fotoğraflarımız sanatçıların fotoğraflarıdır da...

Madam Catoche ilk defa olarak kocasından af diledi. Profesör bir taraftan memnun, gülümserken diğer taraftan da resimlerden bir tanesini bile göremediğine yanıyordu.

Sonra aklına geldi. «Sanki fotoğraflarını görüp te ne olacak? Kendilerini görürüm vesselâm!» dedi. Ve o akşam yatarken cumartesi gecesi için yine bir nasihat daveti uydurup, bir yolunu bularak Paris barına gitmeğe karar verdi.

GÖNÜL BU

(13 üncü sayfadadan devam)

— Eksik olmasınlar.

Nezihe hiçkırkı:

— Nasıl bir sıkıntı içinde olduğumuzu biliyorsunuz. Yalnız benim anama, babama yük oluşum yetişir. Hayırlı bir kısmet diyor-du. Hemen hemen iş olup bitmişti. Fakat oğlan tarafının birden nevr-i döndü. «Kısmet değilmiş» diye çekildiler. Bu böyle olunca sorup araştırdık amma bir türlü söyleyi-ni bulamadık. «O kız size yaramaz» demiş birisi. Kısmetime mâ-nî oldular. Ne diyeyim, Allah bildiği gibi yapsın!

Demek Nezihenin o tarakta bezi yok. Demek ümitler beyhude imiş!

Ali elleri titreyerek süt kabını doldurdu ve gitti. Gidiş o gidiş. Kendi içinde yatan aslanı da beraber götürmüş ve o günden sonra kendisini gören olmamıştı. O-mun bu kayboluşunun sebebini kimse öğrenemedi. Nezihe bile...

GİZLİ VAZİFE!

ASKER
BİR ANI İÇİN
SAŞIRDI.
POL'Ü KA-
RAKOLA GÖ-
TÜRMEK
İÇİN ELİNİ
OMUZUNA
KOYUNCA
ÇOCUK BA-
GIRDI. 68

YETER BU NUMA-
RALAR.. BENİMLE
GEL.. HEY.. BİZİ
BIRAK GİDE-
LİM.. YOKSA
FRANZ AMCAMA
SÖYLERİM.. SENİ HA-
PİSE ATAR.

BIRAK GİTSİNLER..
ÇOCUK TAYALAN
SÖYLEYECEK DEĞİL
YA.. HAYDI
DEFOLUN
GİDİN..

BİR MUCİZE KABİLİN..
DEN KURTULDUK..
ÇOCUK TAM ZA-
MANINDA İMDA-
DİMİZA YETİŞTİ..

ÇOK DİKKATLİ OLMALIYIZ. OR-
MANA YAKLAŞTIK. BİZİMKİLER
HEP TETİKTE DURUYORLAR.
BİZİ YABANCI SANIP ATEŞ EDE-
BİLİRLER..

FARAT GÖZ
CÜLÜK EDEN
ABRAHAM
KOLAY KO-
LAY ALDAN-
MAZDI.

BİR ÇOCUK SESİ DUYDU.

ROZİN ANNE
NE KARANLIK..
BENİ NEREYE
GÖTÜRÜYORSUN
SUS YAVRUM
UYUYORLAR
UYANDIRACA-
SIN..

GELDİLER. ÇOK ŞÜKRÜ ALLA-
HIM. BİZİMLE BERABER
OLMALARI NE MUT-
LU..

POL..
ABRAHAM.. HIÇ DEĞİŞ-
MEMİŞSİN. BAK ROZİN LE
JÜLYENİ GETİRDİM.
SEYAHATİMİZ İYİ GEÇTİ
NEYSEKİ FRANZ'A RAŞT-
LADIK.

ALEN'İ MERAK EDEN MİŞELİN SEVGİLİ-
SİNİN BULUNDUĞU KAMPA GİTMEK İSTİY-
NE İSTİYORSUN? SİZDEN UFAK BİR
RİCADA BULUNACASIN

YİNE NE
İSTİYOR-
SUN?
ERKEKLERİN
TOPLAMA KAM-
PİNİ BERA-
BER GEZE-
LİM..

NE ZAMAN
GİTME-
Zİ İSTİ-
YORSUN?
HEMEN ŞİMDİ..
BERABER GÖR-
ŞÜMLER BİZİ..
HERKES ÖNÜM-
DE TIR TIR TI-
REYECEK

FRIDANNIN BİNBASIYLA ÇIKMASI DEDİ
KODUYU SEBEP
KAFESE OLDU.
KOYDU BİNBASI-
YI.. VOLF TAN SIRA
STAF'A GELDİ.

KORKUNÇ BİR
KADINSIN.. SİZE
HAYR.. BANA BİR
SEY Y
HAYRANLIKLA BAKIYO-
RUM. PEKİ BENDEN
KORKMUYOR MUSUNUZ? PAMA-
SIN. BİNE-
SİN.

BANA İNANINIZ.. BEN DE
SANA MI? BU-
NU NEYE EWE-
CE SÖYLEMEDİM.. SİZİN GİBİDÜ-
ŞÜNÜYORUM
BANA İTİMAT-
EDİNİZ.

SİZİN DÜŞÜNCE VE HARE-
KETLERİNİZİ DÜZELTMEK
İÇİN.. ZORBALIKLA DEĞİL
TATLILIKLA ANLASHABİLME-
MİZ İÇİN..

FRIDA. FRIDA.
BENİM ADIM
FRIDA DEĞİL..
BİLYORSUNUZ
Kİ FRANZ'IN
DA KARDEŞİ DE-
GİLİM..

KİM OLDUĞUNU SÖYLE BA-
NA.. SENİ GESTAPO'DAN
SANIYORDUM. HAL-
BUKİ SEN HITLERİN
ADAMI OLAMAZ-
SIN.. ASİL ADIN
NE? BİR
HELBE
ÖĞRENİ-
SİN

İKİ AŞK ARASINDA

UZUN BİR SÜKÜTTAN SONRA GERİ BİTİK BİR HALDE AYAĞA KALKAR GİTMEK İSTER GİBİ PARDESÜ İLE ŞAPKASINI ALIR.

BABA NEREYE GİDİYORSUN?

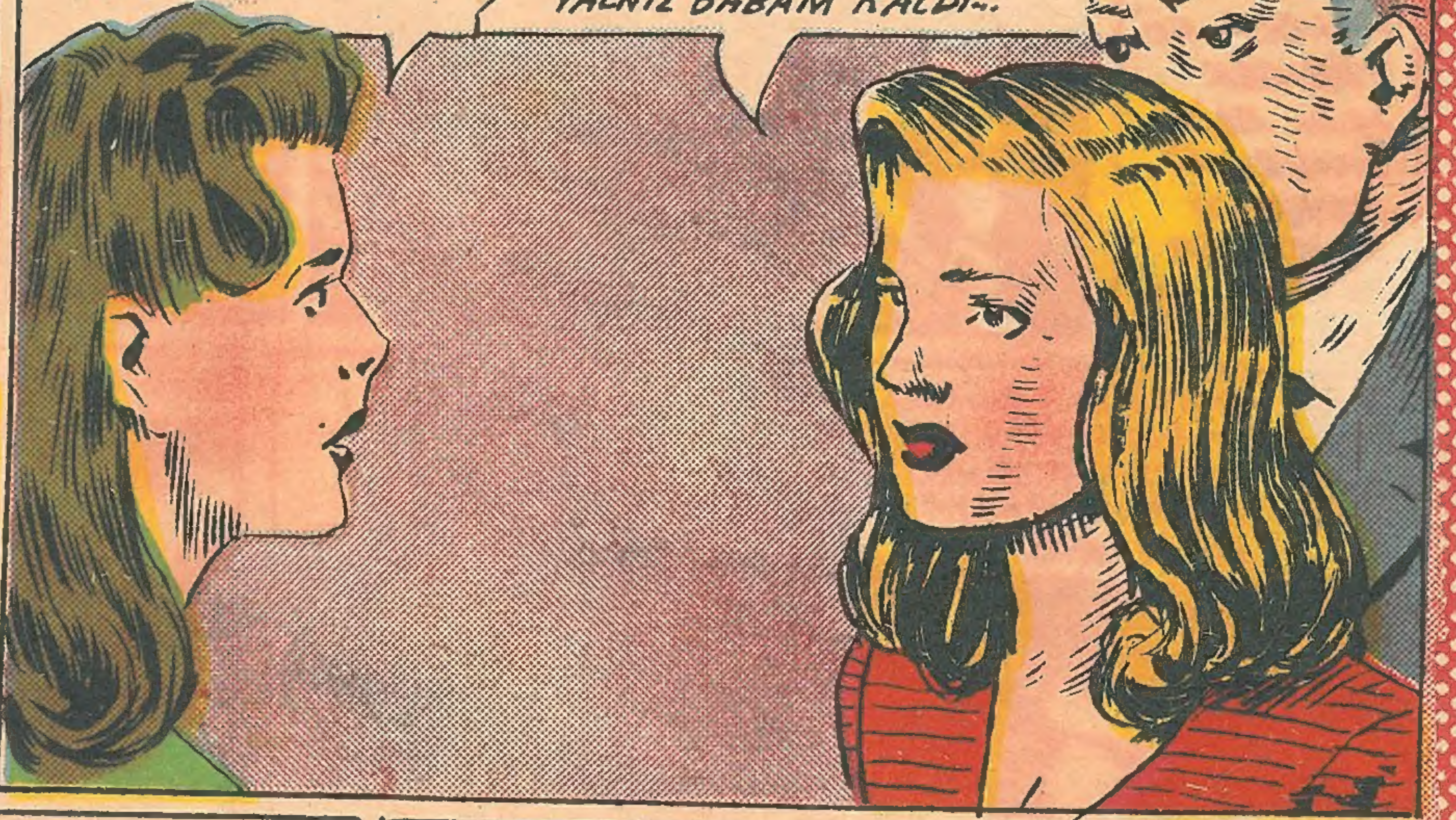
OTELE YAVRUM. İRİDENİN YAŞADIĞI BU EVDE KALMAYA LAYIK BİR İNSAN DEĞİLİM. BEN ARTIK ONUN YÜZÜNE BAKAMAM. YAPTIĞIM KABAHAAT ÇOK BÜYÜK.

O SIRADA İÇERİ İRİDE GİRER GÖZLERİ AĞLAMAKTAN KIZARMIŞTIR. YÜZÜNDE MAHZUN. FAKAT MÜTEVEKKİL BİR HAL VAR.

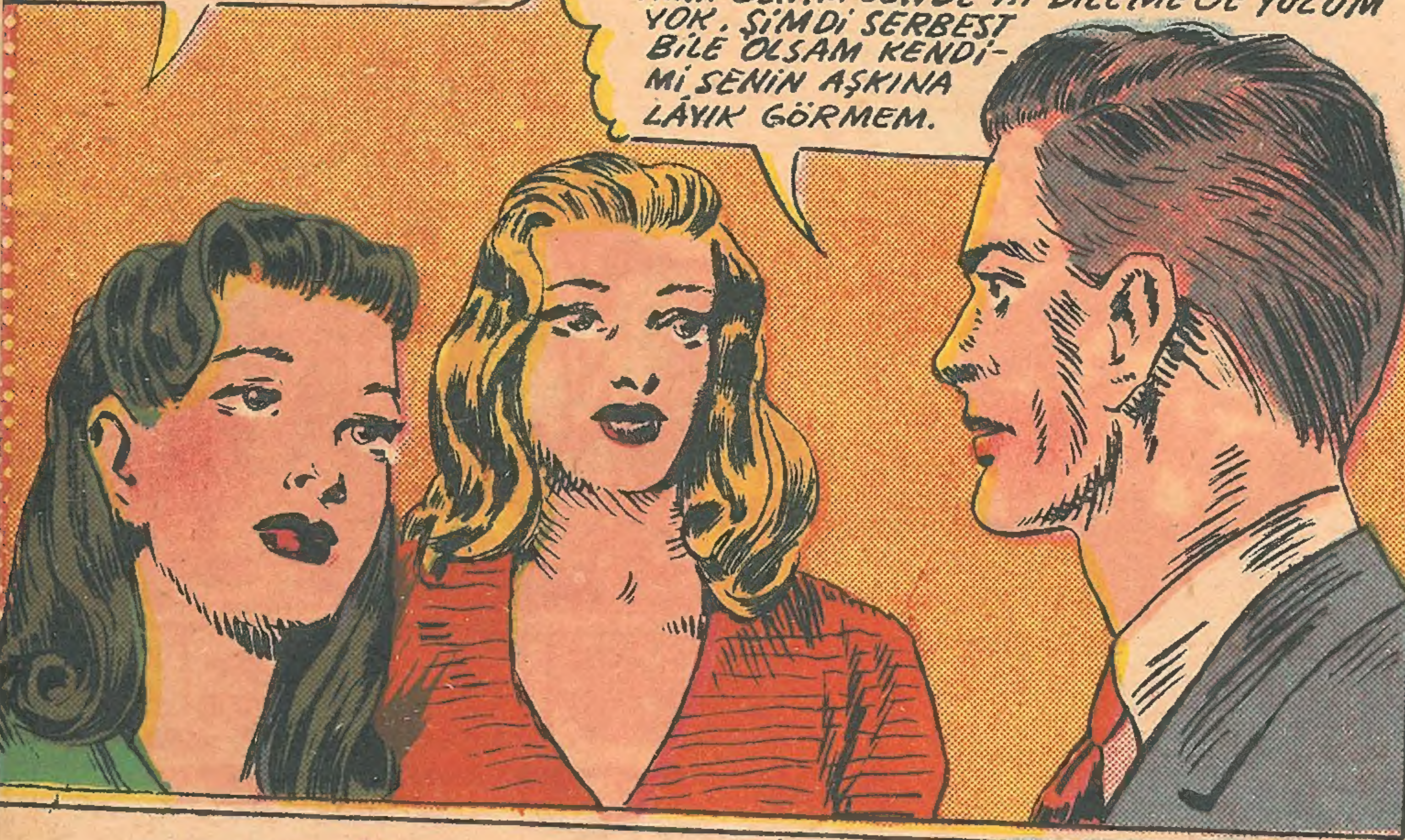
HER ŞEYİ YUKARIDA HAZIRLADIM. ÇAYI BURAYAMI GETİREYİM?

LUREN GİTTİ İRİDE... YALNIZ BABAM KALDI...

GERİ !! DEMEK EVLENDİĞİNİZ DOĞRU DEĞİLDİ !!

DOĞRU İRİDE !! BEN ERKEKLERİN EN SEFİLİ YİM. O KIZ EVLENMEMİZ İÇİN HER ŞEYİ YAPTI. AMA BENİM SENDE AF DİLEMEĞE YÜZÜM YOK. ŞİMDİ SERBEST BİLE OLSAM KENDİMİ SENİN AŞKINA LAYIK GÖRMEM.

SEN RAHATSIZSIN GERİ, HERHALDE ÇOK YORGUNSUN. MİRMA KOS LİZAYA SÖYLE ÇAYI BURAYA GETİRSİN. BELİRKENDE BABANIN RÖP DÖŞAMBİRİNİ DA ALSIN. GİACOMAYADA EMİR VER OCAĞI TUTUŞTURSUN.

İRİDE BU İYİLİKLERLE BENİ MAHCUP EDİYORSUN.

BU İYİLİK DEĞİL, AŞK. BU AŞKIM YÜZÜNDEN KOLLARIM HER ZAMAN SENİ BAĞRIMA BASACAKTIR.

AFFEDECEĞİNİ HİÇ UMMUYORDUM İRİDE ÇOK YORGUNUM VE YARDIMA MUHTACIM.

ARKASI VAR